

**QARABAĞ:
YADDAŞ KİTABI
GARABAGH:
MEMORY BOOK
КАРАБАХ:
КНИГА ПАМЯТИ**

Bakı- 2015

QARABAĞ AZADLIQ TƏŞKİLATI

ORGANIZATION OF LIBERATION OF GARABAGH

ОРГАНИЗАЦИЯ ОСВОБОЖДЕНИЯ КАРАБАХА

Redaksiya heyəti: Akif Nağı, Novruz Novruzbəyli, Tahir Məmmədli, Fəridə Əsgərova, Arzu Qasımova, Heyran Muradova, Şahmar İbrahimov, Salvar Musayev.

Editorial board: Akif Nagi, Novruz Novruzbeyli, Tahir Mammedli, Farida Askerova, Arzu Kasumova, Heyran Muradova, Shamar Ibrahimov, Salvar Musaev.

Редакционная коллегия: Акиф Наги, Новруз Новрузбейли, Таир Маммедли, Фарида Аскерова, Арзу Касумова, Хейран Мурадова, Шахмар Ибрагимов, Сальвар Мусаев

QAT (Qarabağ Azadlıq Təşkilatı). Qarabağ: Yaddaş Kitabı. Bakı, 2015, 72 səh.

OLG (Organization of Liberation of Garabagh). Karabakh: Memory Book. Bakı, 2015, 72 pages.

ООК (Организация Освобождения Карабаха). Карабах: Книга Памяти . Баку, 2015,72 стр.

**Kitab Azərbaycan Respublikasının Prezidenti
yanında Qeyri-Hökumət Təşkilatlarına Dövlət
Dəstəyi Şurasının maliyyə yardımı ilə tərcümə edilmiş
və çap olunmuşdur.**

**The book is translated and published by financial
support of The Council of State Support to Non-
Governmental Organizations under the President of
the Republic of Azerbaijan.**

**Книга переведена и опубликована при финансовой
поддержке**

**Совета Государственной Поддержки
Неправительственных Организаций при
Президенте Азербайджанской Республики.**

Ön Söz

Bunu hər kəs bilməli və yaddan çıxarmamalıdır. Ölkəsindən, millətindən, dinindən asılı olmayaraq hər birimiz bu planetin taleyi üçün məsuliyyət daşıyıyıq. Yer Kürəsi hamımızın ümumi evidir. Bu evin hər hansı bir yerində baş verən cinayət, haqsızlıq hər birimiz üçün təhlükədir. Bu təhlükələri bir yerdə dəf etməli, cinayətkarın, işğalçının, təcavüzkarın adını deməli və cəzasını birlikdə verməliyik. Həm də ona görə bilməli, dəf etməli və yaddan çıxartmamalıyıq ki, o, bir daha hər hansı başqa bir yerdə təkrar olunmasın. Yaddaşımıza yazılanları, oradan “Yaddaş kitabı”na köçürülənləri yaddan çıxarmamalıyıq.

Hamı bilməlidir ki, “Dağlıq Qarabağ münaqişəsi” deyilən məsələ əslində “münaqişə”, “məsələ” deyil, Ermənistanın Azərbaycana qarşı başladığı müharibədir, Ermənistanın Azərbaycandan torpaq, Dağlıq Qarabağ ərazilərini qopartmaq üçün başladığı müharibədir. Ermənistan bu elan olunmamış müharibəni 1988-ci il fevralın-13 də başlamış, 1994-cü il mayın 12-də atəşkəs rejimi tətbiq olunanadək, 6 il ərzində Azərbaycanın Birləşmiş Millətlər Təşilatı tərəfindən tanınan ərazilərini işğal etmişdir. Dağlıq Qarabağ, onun ətrafındakı 7 rayon, Naxçıvan Muxtar Respublikasının 1, Qazax rayonun 7 kəndinin daxil olduğu bu işğal olunmuş ərazilərin ümumi sahəsi 14 min kvadrant kilometr təşkil edir. Azərbaycan ərazilərinin 20 faizi, azərbaycanlıların yaşadıkları 890 şəhər, qəsəbə, kənd bu gün işğal altında qalır. Həmin yaşayış məntəqələrində bir nəfər də olsun azərbaycanlı qalmayıb, bu yaşayış məntəqələrinin, demək olar ki, hamısı bu gün xaraba vəziyyətindədir. Üz yüz mindən artıq azərbaycanlı 3 min il bundan əvvəl yaşamağa başladıkları və indi Ermənistan adlandırılan

ərzilərdən, 700 mindən artıq azərbaycanlı isə Dağlıq Qarabağ və onun ətrafından silah gücünə zorla deportasiya edilib.

Ermənistan Azərbaycan torpaqlarını öz gücünə deyil, Rusiyanın hərbi və siyasi dəstəyi ilə işğal edib. Ermənistanın bu cınaətləri guya Dağlıq Qarabağdakı ermənilərin təkbaşına törətməsi ilə bağlı yaydığı məlumatlar da yalandır. Bir ovuc erməni bu qədər ərazini heç vaxt zəbt edə bilməzdi. Həqiqət ondan ibarətdir ki, Ermənistan Dağlıq Qarabağ ermənilərindən bəhanə və şirna kimi istifadə edərək Rusiyanın köməyi ilə Azərbaycanın torpaqlarını işğal edib. Ermənistanın işğalçı müharibəsi nəticəsində 30 minə yaxın azərbaycanlı öldürülüb, 50 mindən artıq isə şikəst edilib. Ermənistanın silahlı birləşmələri müharibənin gedində soyqırım və etnik təmizləmə siyasəti yeritmiş, kütləvi qətləmlər törətmişlər. Ermənistanın silahlı dəstələri 1988-ci ilin noyabrında Ermənistanın Quqark rayonunda 70 nəfər azərbaycanlı qətə yetirblər. 1990-cı il iyulun 11-də Tərtər-Kəlbəcər yolunda maşın karvanına hücum edib, 14 nəfəri öldürüblər. 1990-cı il avqustun 10-da Tiflis-Ağdam avtobusunu partladıblar, 20 nəfər ölüb. Həmin gün Şəmkir-Gəncə avtobusu da partladılıb, 17 nəfər ölüb. 1990-cı il avqustun 20-də Qazax rayonu Bağanis Ayrım kəndinə hücum ediblər, kəndi dağıdıblar, 5 nəfər dinc sakini öz evlərində diri-diri yandırılıblar. 30 may 1991-ci ildə Moskva-Bakı qatarını partladılıblar, 11 nəfər ölüb, 31 iyul 1991-ci ildə yenidən Moskva-Bakı qatarını partladılıblar, 16 nəfər ölüb. 20 noyabr 1991-ci ildə Xocavənd rayonu Qarakənd kəndi üzərində helikopteri partladılıblar, 22 nəfər, o cümlədən Azərbaycanın dövlət xadimləri, Rusiyalı və Qazaxıstanlı vasitəçilər ölüblər. 8 yanvar 1992-ci ildə Krasnovodsk-Bakı bərəsini partladılıblar, 25 nəfər ölüb. 28 yanvar 1992-ci ildə Şuşa şəhəri üzərində sərnəşin helikopteri vurublar,

əsasən qadın və uşaqlardan ibarət 41 nəfər sərnişin və 3 nəfər heyət üzvü ölüb. 17 fevral 1992-ci ildə Qaradağlı kəndi işğal edilib, 77 nəfər dinc sakin öldürülüb, 28 nəfər diri-diri quyuda basdırılıb, 117 nəfər dinc sakin əsir aparılıb. 1992-ci il fevralın 25-dən 26-a keçən gecə Xocalı şəhəri məhv edilib, 613 dinc sakin, o cümlədən, 63 uşaq, 106 qadın, 70 qoca xüsusi qəddarlıqla məhv edilib. 1992-ci il aprelin 7-də Kəlbəcər rayonu Ağdaban kəndi zəbt edilərək dağıdılıb, 67 dinc sakin öldürülüb, 17 nəfər, o cümlədən 8 qoca, 7 qadın, 2 uşaq diri-diri yandırılıb. 1993-cü il fevralın 28-də Kislovodsk-Bakı sərnişin qatarı partladılıb, 11 nəfər ölüb. 1994-cü il martın 19-da Bakı metropolitenində partlayış törədilib, 13 nəfər ölüb.

Bütün bunlar Ermənistan silahlı dəstələrinin törətdikləri hərbi cinayətlərin kiçik bir hissəsidir. Amma bunlar da erməni vəhşiliyi, yırtıcılığı, işğalçılığı haqqında aydın təsəvvür yaradır. Bizim istədiyimiz odur ki, dünya ermənilərin əsl simasını tanıсын, Qarabağ həqiqətlərini bilsin və Azərbaycanın haqq işinə dəstək olsun.

Erməni saxtakarlığı və yalanı

- Rus çarı I Nikolay 1828-ci ildə Alban kilsəsinin erməni kilsəsinə tabe etdirilməsinə dair fərman verdi, bundan sonra ermənilər bütün alban abidələrini sürətlə erməniləşdirməyə başladılar, bu abidələrin ermənilərə məxsus olduğunu elan etdilər.
- Erməni müəllifi A.Lalayan yazırdı: “... Türk qadınlarının və uşaqlarının, qocalarının və yeniyetmələrinin məhv edilməsində (söhbət 1918-1920 –ci illərdən gedir) daşnaq dəstələri maksimum səy göstərirdi. Erməni daşnaq

dəstələrinin ələ keçirdiyi Azərbaycan kəndləri canlı insanlardan təmizlənilir və eybəcərləşdirilmiş meyidlərlə dolu xarabalığa çevrilirdi”.

- Rus müəllifi N.Şavrov “Zaqafqaziyada rus işinə təhlükə” adlı kitabında yazırdı: “1828-ci ildən 1830-cu ilədək Zaqafqaziyaya İranın Xoy, Səlmas və Marağa vilayətlərdən 40 min erməni və eləcə də 84600 Türkiyə ermənisi köçürülmüşdür, onlar erməni millətinin az yaşadığı Yelizavetpol (Gəncə) və İrəvan quberniyalarının ən yaxşı torpaqlarında yerləşdirilmişdir”. Bu fakt 1986-cı ildə İrəvanda ermənilərin özlərinin nəşr etdirdikləri “Ermənistan və ətraf rayonların toponim lüğəti” kitabında təsdiq edilir. Orada göstərilir ki, Ermənistan ərazisindəki kəndlərin 70 faizindən çoxunda “əvvəlki sakinlər 1828-1829-cü illərdə Türkiyə və İrandan gəlmiş mühacirlərdir”.
- Çar Rusiyası 1836-cı ildə Alban kilsəsini ləğv etdi, onun əmlakını və kilsəyə rəhbərliyi ermənilərə həvalə etdi.
- Tar, zurna, balaban, tütək, qaval(dəf), nağara kimi musiqi alətləri mənimsənilərək “erməni mədəniyyəti”nə daxil edilib. Ermənilər azərbaycanlıların 500-dən çox xalq mahnısını, müəllif əsərlərini erməniləşdiriblər.
- Son işğal zamanı ermənilər 27 muzey və bir o qədər də şəkil qalareyasından 100 mindən çox eksponatı Ermənistana aparıblar. Onlar minlərlə yer adlarını dəyişiblər, 300-ə yaxın məscid, türbə, pir və digər abidələri tamamilə dağıdıblar .200-dən çox tarix və memarlıq abidəsi, bir tarix memarlıq qoruğunu məhv ediblər.
- Ermənilərin tarixi elmə deyil, mifologiya. əfsanələrə söykənir. Onların dediyinə görə, guya ulu babaları Hayk Nuhun nəvələrindən olub, bəzi sarsaqlar daha dərinə

gedərək, Adəmin arvadı Həvvanın erməni olduğunu deyirlər. Əslində isə alimlər ermənilərin qədim tarixi ilə bağlı heç bir mənbə tapa bilmədiklərini açıq etiraf edirlər. Erməni tarixçisi Qaraqaşyan özünün “Şərqi məsələsi tarixi” (London, 1905) kitabında yazır ki, “ermənilərin keçmiş haqqında tarix və ya səlnamə sayıla biləcək məlumatlar yoxdur”.

- Rus tarixçiləri İ.Dyakonov və N.Şavrov elmi şəkildə əsaslandırılıblar ki, ermənilər eradan əvvəl birinci minilliyin əvvəllərində Dəclə və Fərat çaylarının yuxarı hissəsində formalaşılıblar. Erməni tarixçisi Kapançıyan da göstərir ki, ermənilərin ilk yeri Fərat, Çorox və Araz çaylarının yuxarı hissəsindəki ərazilərdə, yəni indiki Türkiyənin şərqində və İraqın şimalında olub. Digər erməni müəllifi Nalbandyan da bu fikri təsdiq edir. Bunlar ermənilərin Cənubi Qafqaza gəlmə olduqlarını təsdiq edir. Ermənistan Elmlər Akademiyasının sovetlərin vaxtındakı ilk prezidenti İ. Orbelyan da yazırdı ki, “indiki Dağlıq Qarabağ orta əsrlər Albaniyasının, sonralar Azərbaycanın bir hissəsi olmuş, daha sonralar ermənilər tərəfindən zəbt edilmişdir”.
- Başqa bir versiyaya görə haylar tarixdə “daşyonan”, “inşaatçı” kimi də təqdim olunurlar. Onları əsasən Assuriya və Urartu arasında eradan əvvəl birinci minilliyin əvvəllərində gedən müharibələr zamanı qul kimi alıb-satırdılar. Onlardan ağır tikinti işlərində istifadə edirdilər. Erməni müəllifi Moisey Xorenatsi etiraf edirdi ki, “biz kiçik, azyaşlı, zəif və çox hallarda özgələrinin hakimiyyəti altında yaşamış xalqıq”.

- V.Veliçko 1904-cü ildə yazdığı “Qafqaz” kitabında göstərir: “Qarabağın erməni adlandırılan çox az sayda əhalisi dağlı və türk tayfalarından törəmiş və 3-4 əsr bundan əvvəl erməniləşdirilmişdir”.
- Karl Marks yazırdı ki, dünya xanımlarının bir qismi erməni qadınlarının öz ərlərinə xəyanət etmək təcrübəsini öyrənməyə cəhd göstərirlər..., yeniyetmə erməni qızları öz bakirəliyindən elə erkən, elə həvəslə imtina edirlər ki, sanki... sadəcə üstlərinə qonmuş tozu çırpırlar”. Erməni qadınların bu rolu həm də başqa millətlərin erməniləşdirilməsinin bir yolu idi. Erməni qadınları “fəaliyyətlərini” bu gün də davam etdirirlər. 2004-cü ilə olan bir məlumatda göstərilir ki, həmin ildə Birləşmiş Ərəb Əmirlikləri, Küveyt, Misir, Suriya və Türkiyədən qeyi-legal yolla Ermənistanı fahişəlikdən 4 milyon dollar pul daxil olub. 2006-cı ildə bu rəqəm 9 milyona, hazırda isə 10 milyon dollara çatıb.
- Erməni dilinin söz ehtiyatının 65 faizi qədim fars, pəhləvi, 30 faizi Suriya-Kilikiya mənşəli, yalnız 5 faizi özlərinə aiddir. Erməni müəllifi R.Açaryanın 1984-cü ildə çap olunmuş “Sovet türkologiyası” kitabında göstərilir ki, erməni dilində 4200-ə yaxın türk söz vardır. Erməni alimi Avetisyan yazır ki, erməni soyadlarının 26,3 faizi erməni mənşəlidir, qalan adların 194-ü fars, 113-ü türk, 111-i ərəb, 60-ı yunan, 54-ü yəhudi, 44-ü digər dillərdən götürülüb. Erməni keşişi Nerses isə vurğulayır ki, qədim erməni dilinin quruluşu tatar(Azərbaycan) dilinin quruluşundan götürülüb.
- Erməni mədəniyyəti, xüsusilə də poeziya və musiqisi yalnız XIX əsrdə azərbaycanlıların birbaşa təsiri altında

formalaşmağa başlayıb. Orta əsr erməni müəllifi Moisey Xorenatsi yazırdı ki, qədim hayların elmlərə, mahnılara həvəsləri olmayıb, ona görə də bu kəmağıl, nadan və vəhşi adamlar haqda danışmaq artıqdır”. Rus alimi İ.Şopen oxşar fikirləri XIX əsrdə səsləndirir: “Əgər keçmişdə hayların nə vaxtsa milli rəqsləri olubsa da, indi onu tamamilə unutmuşlar, indi istifadə etdikləri xalq rəqslərini tatarlardan(azərbaycanlılardan) və dağlılardan götürmüşlər”.

- Ermənilər sovet dövründə Ermənistan deyilən ərazilərdə toponimlərin 50-60 faizini dəyişdiriblər, 90-cı illərin əvvəllərindən isə həm Ermənistanda, həm də zəbt etdikləri digər Azərbaycan ərazilərində yer adlarını kütləvi şəkildə dəyişdiriblər. Amma tarixin izlərini silmək o qədər də asan deyil.
- Sovet tədqiqatçısı Q. Anoxin 1970-1980-cı illərdə regionda geniş tədqiqat işləri aparmış, ekspedisiyalar təşkil etmiş və “Malıy Kafkaz”(1981) kitabını yazmışdır. Burada Ermənistan və Gürcüstan ərazilərindəki çoxlu sayda Azərbaycan toponimləri qeydə alınmışdır.
- Ermənilər kurqanları, dekorativ sənət nümunələrini, at, qoç fiqurlarını, qəbirüstü abidələri, türbələri, məscidləri, pirləri, sarayları, muzeyləri, yaşayış evlərini bir qayda olaraq məhv edir və bununla azərbaycanlıların izlərini silib itirməyə çalışırlar. Ermənilər bu ərazilərdə hansısa abidələrinin olduğunu dedikdə xaçkardan başqa heç nəyin adını çəkə bilmirlər, çünki, başqa heç nələri olmayıb. Azərbaycanlılara isə görün neçə adda abidə məxsusdur.
- 1990-cı illərin əvvəllərindəki işğaldan sonra ermənilər bu ərazilərdə 1700 tarix və mədəniyyət abidəsinin adını

dəyişdirərək erməniləşdiriblər, 600 alban dövrü monastrı, bazilika və digər məbəəd tipli abidəyə erməni monastrı adı verilmiş, 500 adda sovmə, müşahidə məntəqəsi, qala bürclərindəki hücrələr erməni kilsəsi kimi təqdim olunur. Müqayisə üçün deyək ki, Ermənistanın öz ərazisində bu sayda kilsə və monastr mövcud deyil. Bütün bunlar azmış kimi, işğal olunmuş Azərbaycan ərazilərində 15 yeni kilsə də tikiblər.

- Ermənilər işğal etdikləri Azərbaycan ərazilərindən 100-dən çox daş divar yazıları, oymaları abidələrin üzərindən sökərək Ermənistanı aparıblar. 850-dən çox at, qoç fiqurları, qəbirüstü abidələr və digər inanc yerləri məhv edilib. 450 qəbiristanlıq tamamilə, 200 qəbiristanlıq isə qismən dağıdılıb, bu qəbiristanlıqlardan 5000-ə yaxın mərmər baş və sinə daşları aparılıb. 200-dən çox tarix və memarlıq abidəsi uçularaq yarasız hala salınıb.
- Tarixdən məlumdur ki, XIX əsrin əvvəllərinə qədər Qarabağda heç bir erməni kilsəsi olmamışdır. XIX əsrin əvvəlində Şuşaya gələn rus hərbi hissəsi özləri üçün kilsə düzəltdilər. Azərbaycanlı müəllif Həsən İxfə Əlizadə “Şuşanın tarixi” kitabında bu hadisəni belə əks etdirir: “Yuxarı məscid şəhər meydanına baxırdı, meydan və Rasta bazarı bazarbaşına doğru 300 metr uzanırdı. Bazarbaşında divanxana binası tikilmişdi... Rus qoşun hissələri bu binaya zəng asıb, qüllə tikib rus hərbi kilsəsi etdilər. Həmin kilsə sovet dövrünə qədər işləyirdi”. Sonradan ermənilər bu kilsədən istifadə etdilər, 1992-ci il işğalından sonra isə adını erməni kilsəsi qoyub yenidən tikdilər.
- Ermənilər məskunlaşdıqları ərazilərdə, həm Ermənistanda, həm işğal etdikləri ərazilərdə Azərbaycan xalqına məxsus

daş, qaya, divarüzəri yazıları, ornamentləri, cızma, qabartma üsulu ilə süjetli daşları, eyni zamanda milli, dini simvolikaların daş, qaya üzərindəki nümunələrini kütləvi şəkildə məhv ediblər. İndi də bu işi davam etdirirlər.

- Ermənilər Alban dövrü memarlıq abidələinin üzərindəki bəzəkləri, ornamental yazıları dəyişdirir, erməni nümunələri kimi təqdim edirlər. Onlar “qədim erməni xaçkarları” terminini uyduraraq beynəlxalq ictimaiyyəti aldadırlar.
- Ermənilər Alban dövləti və Alban mədəniyyətinin varlığını inkar edir, bu ərazidə guya Alban dövləti deyil, qədim bir erməni dövlətinin olduğuna dünyanı inandıрмаğa çalışırlar.
- Azərbaycan Albaniyasında xristianlığın ilk dövrü üçün xarakterik olan kilsə tikintiləri olub. Bu kilsələr uzunsov ibadət zalı olan birnefli(bir hissəli) məbədlər idi. Bu növ məbədlərin üstü ikiqat sadə daşla örtülürdü. Albaniyanın memarlıq üslubunda “dairəvi məbədlər” deyilən xüsusi istiqamət də geniş yayılmışdı. Albaniyanın xristianlıq memarlığının ən kütləvi forması isə sovmələrdir. Sovmələr karvan yolları kənarında kiçik ibadətqah rolunu oynasalar da, əslində monumental tikililər idi. Onların divarları bir qayda olaraq zərif naxışlara malik nişan daşları ilə bəzədilirdi.
- Alban dövrünün ən mürəkkəb quruluşlu tikililəri monastrlar idi. Bu abidələrin yalnız Albanalara xas olan xüsusiyyətləri var. Onlar geniş ərazili, mürəkkəb formaya malik, geniş zalı, sıra sütunları ilə bir neçə nefə(hissəyə) bölünməsi ilə fərqlənirdi. Bu abidələr erməni dininə uyğun gəlmir.
- Gürcü müəllifi A.Çavçavadze “Ermənilər və qan ağlayan daşlar” kitabında yazırdı: “Ermənilər yerli albanları

qriqorianlaşdıraraq bu əraziləri “hayk ölkəsinin bir hissəsi” adlandırılıblar. Bunun hamısı yalandır. Ermənilər vaxtilə gəlib sığındıqları Azərbaycan torpaqlarını “Şərqi Ermənistan” adlandırır, həmin əraziləri tarixi vətənləri, doğma mədəniyyət mərkəzləri kimi uydurmalarla mənimsəməyə çalışırlar”.

- Hər ilin yay aylarında Ermənistandan gələn ekspedisiya qrupları Xocalı, Ağdam, Xocavənd, Şuşa, Kəlbəcər, Kərkicahan, Xankəndi ərazilərində kurqanları sökür, dağıdır, qazıntı zamanı tapılan bütün arxeoloji nümunələri o, cümlədən məişət əşyaları, əmək alətləri, ov silahları, ziynət əşyaları, şəxsi məmulatları və s. Ermənistana daşıyıb aparırlar.
- Erməni mətbuatı 2006-cı ilin yayında böyük hay-küylə belə bir məlumat yaydı ki, Dağlıq Qarabağın Əsgəran rayonu ərazisində guya erməni hökmüdarı II Tıqranın məzarı tapılıb. Az sonra “arxeoloqlar” bu məlumatı təkzib etdilər ki, alimlər ərazinin yerini səhv salıblar. Sözügedən tapıntı Əsgəran rayonunda deyil, Ağdam rayonunun Şahbulaq ərazisindədir. Bundan sonra isə yaydıqları məlumatlarda Şahbulağın adını dəyişib “Tıqranakert” qoydular.
- II Tıqranın adının bu ərazilərlə bağlı çəkilməsi çox gülməli idi. Bu ərazidə erməni elementi həmin vaxtlarda ümumyyətlə olmayıb. II Tıqranın başçısı olduğu dövlət tamamilə başqa ərazidə idi. İ.Dyakonov “Erməni xalqının ilkin tarixi”(“Predistoriya ar myanskoqo naroda”) kitabında yazırdı ki, ermənilər Yuxarı Fərat vadisində olublar, bu ərazilər sonralar Urartu, Midiya və İran-Əhəməni dövlətlərinin tərkibində olub. Əhəməni

dövlətinin süqutundan sonra ermənilərin Yuxarı Fərat vadisində kiçik bir knyazlığı olub. Əslən parfiyalı olan II Tiqranın vaxtında (e.ə. I əsr) bu knyazlıq bir qədər güclənmiş, qonşu əraziləri tutmuş, lakin az sonra regiona yürüş edən romalı sərkərdə Pompeyin zərbələri altında dağılıb məhv olmuşdur. II Tiqranın qəbrinin Qarabağda, yəni erməni knyazlığının ərazilərindən 1000 kilometrə uzaqda axtarılması isə yalnız xəstə təxəyyülün nəticəsi ola bilər.

- Şahbulaqda tapılanlar isə yerli qala kompleksinin bir hissəsidir. Bu qala Azərbaycan Qarabağ xanlığının yaradıcısı Pənah xan tərəfindən 1751-1752-ci illərdə tikilmişdir. Sovet dövründə qalanın bir hissəsi bərpa edilmiş, azərbaycanlı iş adamları tərəfindən turizm obyektinə kimi istifadə olunmuşdur. Bu, aydın bir faktır. İstənilən xarici ekspert istənilən vaxt gedib yoxlaya bilər. Buradan tapılanları “Tiqranakert şəhəri” kimi təqdim etmək isə ermənilərin dünyanı növbəti dəfə ələ salmaq cəhdidir.
- Erməni saxtakarlığına məruz qalmış digər abidə Gəncəsər(Qanzasar) monastr kompleksidir. Bu abidə Azərbaycanın Kəlbəcər rayonunun Vəngli kəndində yerləşir. Monastr 1216-1240-cı illər ərzində Azərbaycanın Xaçen vilayətinin alban mənşəli xristian hakimi Həsən Cəlal tərəfindən inşa edilib. O, Azərbaycan Albaniyasında uzun müddət hakimiyyətdə olmuş Mehranilər sülaləsinin nəslindəndir. 1261-ci ildə monqolların hücumu zamanı həlak olmuş Həsən Cəlal və onun nəslindən olan alban katolikosları burada dəfn olunublar.

- Gəncəsər monastrı 1511-ci ildən 1836-cı ilədək(yəni Rusiya hakimiyyəti tərəfindən müstəqilliyi ləğv olunana qədər) Alban xristianlarının iqamətgahı olmuşdur.
- Gəncəsər monastrı erməni memarlıq abidələrindən tamamilə fərqlidir. Lakin ermənilər bu monastr kompleksinin divarlarındakı ornament və kompozisiyaları dəyişdirmiş, bir çox yazıları silərək yenidən başqa məzmununda yazmış, divarlarda aşağıdan yuxarıyadək erməni yazıları əlavə etmişlər. Hətta Həsən Cəlalin qəbrinin üstündəki sinə daşını sındıraraq üzərindəki yazıları oxunmaz hala salıblar və oraya erməni dilində yazılar əlavə ediblər.
- Ermənilərin absurd iddialarından biri də Şuşanın “erməni şəhəri” olması ilə bağlıdır. Amma özləri də buna inanmırlar, bu yaxınlarda bir erməni jurnalisti Şuşada olduqdan sonra təəssüflə etiraf edirdi ki, “bütün söylərimizə baxmayaraq, Şuşanı erməniləşdirə bilmədik, burada hər yerdə azərbaycanlı ruhu hökm sürür”. Şuşa, ermənilərin dediyi kimi, guya köçəri türklər tərəfindən tutulmayıb, burada həmişə türklər, azərbaycanlılar yaşayıb. Bu, tarixdir, tarixin üstündən heç kəs xətt çəkə bilməz. Şuşa türklərin, azərbaycanlıların qədim yaşayış məskəni olub, XVIII əsrdə isə Azərbaycan Qarabağ xanlığının mərkəzi olub. Şuşa mərkəz olduqdan sonra ilk 9 məhəlləsi şəhərin aşağı hissəsində tikildi və Aşağı Məhəllə adlandırıldı. Bir qədər sonra şəhərin şərqi hissəsində 8 yuxarı məhəllə formalaşdı. Bu məhəllələrin hər birində məhəllə məscidləri, mədrəsə, hamam, dükən və bulaqlar fəaliyyət göstərirdi. Şəhərin daha sərt relyefli qərb hissəsində rus işğalından sonra 12 məhəllə salınıb.
- Yer kürəsində həyat nə vaxtsa sönərsə, bu sönmüş planetdən bir yaddaş kitabı qalarsa, bu kitabda müxtəlif millətlər,

toplumlar haqqında “ən” önlüyü ilə xarakterik xüsusiyyətlər veriləsi olarsa, onda ermənilərin bu kitaba ən yalançı, ən saxtakar, ən vəhşi toplum kimi düşəcəyinə əmin ola bilərsiniz. Ona görə də bu gün ermənilərin yazdıqlarını oxuyanlardan, göstərdiklərinə baxanlardan, dediklərini dinləyənlərdən bir xahişimiz var, onların dediklərinə, yazdıqlarına, göstərdiklərinə inanmayın, heç olmasa bircə dəfə yoxlayın, onda əmin olacaqsınız ki, biz haqlıyıq.

Ermənilərin azərbaycanlılara qarşı nifrətini və vəhşiliklərini əks etdirən çoxsaylı faktlardan yalnız bir neçəsini diqqətə çatdırırıq:

- Çox yerdə camaat silahları olmadığına görə canlarını qaçmaqla qurtarırdılar. İrəvan mahalının Mənküs kəndində qoca bir kişi Novruz Kazım oğlu 1905-ci ilin iyununda camaatın qaçmasının qarşısını almağa çalışdı. O, hündür bir yerə çıxıb deyirdi: “Hara qaçırırsınız? İstəyirsiniz bizi başqa millətlərin yanında başısağrı edəsiniz? Məgər bu qaçmaqla ermənilər bizi boşlayacaqlar?! Bunların qabağından qaçdıqca daha cürətli olacaqlar”. Ermənilər kəndə girəndə Novruz kişi axıracan döyüşdü, sonda əsir düşdü. Ermənilər onun ağır işgəncələrdən sonra başını kəsdilər, onun başını Tirabat kəndinin keşişi Ayrapet kəsdi.
- Ağdərə rayonunun Umudlu kəndinin camaatı o vaxt çox dəhşətli qırğına məruz qalmışdır. 1905-ci il dekabrın 28-də 500-dən artıq əhali yığışaraq qonşu kəndlərə getmək istəyir. Yolda qonşu erməni kəndinin kəndxudası Abram onlara rast gəlir və aldadaraq özlərinin Heyvalı kəndinə

aparır. Gecə erməni silahlı dəstələri onlara hər tərəfdən hücum edir, hamısını qırırlar, yalnız 30 nəfər canını qurtarıb qaça bilir. Ermənilər kişilərin hamısının başını diri-diri kəsdilər, arvadların bir hissəsini saxlayıb, qalanlarını öldürdülər, hamilə qadınların qarınlarını xəncərlə yarıdılar. Bir ananın gözləri qarşısında 4 övladının başlarını diri-diri kəsdilər.

- Ordubadın Saqqarsu kəndində ermənilər 62 qadının və bir uşağın meyidlərini doğrayaraq bir yerə yığmışdılar. Molla Həsən Əfəndini tikə-tikə etmişdilər. Həsən Əfəndinin öldürüldüyü yerdən bir palaz parçası tapıldı. Palazı kənara çəkəndə 15 nəfər körpə uşağın kəsilmiş başları və bir-birinə qarışmış bədənləri göründü.
- Şuşa qalasının şərq tərəfində sonralar Bağırqan dağı deyilən yerdə bir uca qaya var idi. Orada Avan adlı erməninin dəstəsi yerləşmişdi. O, əmr etmişdi ki, harda müsəlman tutsalar, oraya gətirsinlər. Tutulmuş müsəlmanı orada soyundurur, boynunun ardından dərisini bir az soyur, sonra ağacın budağını əyib dərinin soyulmuş hissəsinə bənd edir və budağı buraxırdılar. Sürətlə yuxarı qalxan budaq həmin adamın dərisini diri-diri soyub çıxarırdı. Həmin adamın bağırtısı göyə qalxırdı. Ona görə də xalq bu dağa “Bağırqan” adı vermişdi.
- 1918-ci ilin martında Bakı qırğınlarının şahidi olmuş Kulner familiarlı bir alman 1925-ci ildə öz ölkəsində belə yazırdı: ermənilər müsəlman məhəllələrinə soxulur, qarşılıqları çıxan hər kəsi öldürür, qılıncla parçalayır, süngü ilə deşik-deşik edirdilər, evləri yandırır, uşaqları yanan evlərin içərisinə atır, onların diri-diri yanmalarına tamaşa edirdilər. Üç-dörd günlük südəmər körpələri süngülərin

ucuna taxırdılar. Qırğından bir neçə gün sonra bir çaladan çıxarılan 82 müsəlman cəsədinin qulaqları, burunları kəsilmiş, qarınları yırtılmışdı.

- Zəngəzurun Tat kəndində ermənilər öz həkimlərinin məsləhəti ilə sağlam görünən müsəlman kişi və qadınların başlarını diri-diri kəsib qanlarını xüsusi qablara yığırdılar. Həmin kənddən 70 uşağın qarnına süngü keçirib yolun qırağına düzmüşdülər. Həmin kənddən İbrahim adlı bir gəncin qollarını bağlayıb itlərin qabağına atmışdılar, itlər onu parça-parça etmişdilər.
- Ermənilər Zəngəzurun Fərəcan kəndindən Həsən və Həsənəli adında 2 qardaşı ələ keçirirlər. Həsənin ayaqlarına nal mıxlayırlar, qızdırılmış şişlərlə gözlərini ovur, sonra isə balta ilə əl-ayaqlarını doğrayırlar. Həsənəlinin bədənini isə diri-diri tikələyib yerə atırlar.

Erməni əsirliyindən qayıdan azərbaycanlı qadınların dediklərindən

- Dörd yaşlı qızıma sataşdılar. Sonra biz qadınları Xankəndində erməni ordusu olan yerə apardılar. Lüt soyundurdular, hamımızı zorladılar, sonra yerə yıxıb sürüdülər.
- 20 yaşlı bir qızın dediklərindən: Bizi Pircamal kəndində tövlədə saxlayırdılar. Ata-anamın gözü qarşısında mənə, 15 yaşlı ortancıl bacımı və 9 yaşlı kiçik bacımı dəfələrlə zorladılar, papiros çəkib bədənimizdə söndürdülər. Yaşlılar, cavanlar növbəyə durub biz bacıları zorlayırdılar, saçlarımızdan tutub sürüyürdülər.
- Məni Əsgəran milis şöbəsinə gətirdilər, orada uşaqlarımın gözləri qarşısında mənə döyərək dəfələrlə zorladılar.

- Damarıma iynə vurdular, özümdə deyildim, məni növbə ilə zorladılar, sonra isə itlə əlaqəyə girməyə məcbur etdilər.
- Orada 13-14 yaşlı qızlarımızı gözümüzün qarşısında zorlayırdılar. Onların səsləri indiyədək qulağımdan getmir.
- Əsirlikdə olan qadınların körpə uşaqlarını alır, gözlərimizin qarşısında göyə atıb avtomatın süngüsünə keçirirdilər.
- Xankəndində uşaq bağçasında 12-13 yaşlarında qızları zorlayırdılar. Qızlardan birinin anası dözməyib özünü kəndirlə boğub öldürdü.
- Bir qızı soyundurub lüt halda rəqs etdirmiş, sonra zorlamışdılar. Ertəsi gün həmin qız yabanı qarnına soxaraq özünü öldürdü.
- 200-dən artıq uşaq, qoca və qadınlarla birlikdə Əsgəran rayonunun milis idarəsinin zirzəmisində saxlanılırdım. Hamımızı avtomat qundağı, təpik və yumruqla döydülər. Cavan qız-gəlinlərin başlarını divara vuraraq huşsuz halda sürüyüb aparırdılar.
- Palatalardan birində 4-5 yaşında bir qızcığaz yatırdı, onun gözlərində müharibənin bütün dəhşətlərini, əzablarını gördüm. Onu zorlamışdılar...
- Xankəndində erməni əsgərləri olan kazarmada 8 nəfər qızı, o cümlədən məni növbəyə qoyub zorladılar, sonra çılpaq vəziyyətdə dubinka ilə döydülər. Sonra bizi Əsgəran milis şöbəsinə apardılar, yenə də döyüb zorlamağa başladılar.
- “Hələ də bu dəhşətdən özümə gələ bilmirəm. Ondan sonra həyat mənim üçün o qədər iyrənc görünür ki, yaşamaq istəmirəm!” bunları deyən qızın yaraşlıqlı sifətində cırmaq, zərbə yerləri aydın görünürdü. Ən dəhşətlisi gözlərindəki ifadə idi, adam bu baxışlara dözə bilmirdi...

Xocalının kiçik yaşlı qurbanları:

- Orucova Xatirə Əli qızının (8 yaşında) çiyini, döş qəfəsi, ağ ciyəri, qabırğası güllə yarası ilə sındırılıb. Möcüzə nəticəsində sağ qalıbdır.
- Abdullayeva Vüsalə İlham qızının (4 yaşında) meşədə don vurduğuna görə hər iki ayaqlarının barmaqları kəsilib.
- Abışova Çinarə Nazim qızı (10 yaşında) əsirlikdə qalmışdır, taleyi məlum deyil.
- Ağayev Vüsal Səttar oğlu (10 yaşında) Kətik meşəsində güllə yarısından ölmüşdür, cəsədi orada qalmışdır, götürmək mümkün olmamışdır.
- Ağayarova Sevinc İsa qızı (7 yaşında) 11 yaşlı qardaşı Nəbi və 6 yaşlı qardaşı Romanla Dəhraz meşəsində qalmışlar, taleləri haqda heç bir məlumat yoxdur.
- Cəfərov Samir Tacir oğlu (5 yaşında) ermənilər tərəfindən girov götürülmüşdür, taleyi haqda heç nə məlum deyil.
- Çobanova Nəzakət Tapdıq qızı (8 yaşında) Qara qaya yaxınlığında qətlə yetirilmişdir.
- Ələkbərov Səxavət Təvəkkül oğlu (9 yaşında) güllə yarası ilə öldürülmüşdür.
- Əliyev Elgiz Firdovsi oğlu (8 yaşında) 10 yaşlı qardaşı Elçinlə birlikdə itgin düşmüşdür, taleləri haqda məlumat yoxdur.
- Əliyev Elşən Əbil oğlu (5 yaşında) “Alazan” raketinin qəlpəsi ilə öldürülmüşdür.

- Əliyeva Yeganə Məhərrəm qızı (yaşayarımlıq) düşmən gülləsi ilə öldürülmüşdür.
- Əmirova Yeganə Təvəkkül qızı (6 yaşında) Qaraqaya yaxınlığında ermənilər tərəfindən qətlə yetirilmişdir.
- Əzimov Natiq Abbasqulu oğlu (6 yaşında) Naxçıvanik yaxınlığında qətlə yetirilmişdir.
- Həsənov Elgün Nazim oğlu (4 yaşında) Naxçıvanik yaxınlığında qətlə yetirilmişdir.
- Həsənova Aygün Nazim qızı (yaşayarımlında) Naxçıvanik yaxınlığında qətlə yetirilmişdir.
- Hüseynova Maral Kamil qızı (6 yaşında) Naxçıvanik yolunda öldürülmüşdür.
- Xəlilova Lalə Tahir qızı (4 yaşında) Xocalını tərk edərkən qətlə yetirilmişdir.
- Qasımova Rəsmiyyə Ağa qızı (11 yaşında) Xocalı faciəsi zamanı itgin düşmüşdür, taleyi məlum deyil.
- Qəmbərova Esmira Səfər qızı (7 yaşında) Xocalıda qətlə yetirilmişdir.
- Quliyev Samir Taleh oğlunu (2 yaşında) erməni zabiti tufəngin qundağı ilə başını vurub dağıtmış və qətlə yetirilmişdir.
- Quliyeva Nuranə Qaryağdı qızı (13 yaşında) itgin düşmüşdür, taleyi haqda heç bir məlumat yoxdur.
- Quliyeva Rəvanə Qaryağdı qızı (16 yaşında) itgin düşmüşdür, taleyi haqda məlumat yoxdur.

- Quliyev Şükür Qaryağdı oğlu (7 yaşında) itgin düşmüşdür, taleyi haqda məlumat yoxdur.
- Quliyeva Sevinc Əkbər qızı (8 yaşında) qətlə yetirilmişdir.
- Mehdiyeva Aysel Murad qızı (5 yaşında) Naxçıvanik yolunda qətlə yetirilmişdir.
- Mehdiyeva Gülmirə Murad qızı (2 yaşında) Naxçıvanik yolunda qətlə yetirilmişdir.
- Muradova Ayşən Zöhrab qızı (1 yaşında) Xocalı faciəsi ərəfəsində ermənilərin atdıqları raket qəlpəsi ilə öldürülmüşdür.
- Nəbiyeva Maral Kamil qızı (8 yaşında) Xocalının həndəvərində qətlə yetirilmişdir.
- Orucova Xəyalə Telman qızı (6 yaşında) Naxçıvanik yaxınlığında qətlə yetirilmişdir.
- Orucova Natəvan Nəbi qızı (2 yaşında) qətlə yetirilmişdir.
- Səfiyev Sarvan Elxan oğlu (1 yaşında) Naxçıvanik meşəsində soyuqdan donub ölmüşdür.
- Şükürova Əntiqə Vaqif qızı (1 yaşında) Xocalı yaxınlığında qətlə yetirilmişdir.
- Vəliyev Ağasif Zakir oğlu (6 yaşında) Naxçıvanik ətrafında qətlə yetirilmişdir.
- Yusifova Natəvan Pənah qızı (5 yaşında) Xocalıda qətlə yetirilmişdir.
- Zeynalova Aynurə Tofiq qızı (6 yaşında) meşədə qətlə yetirilmişdir.

366-cı polkun Xocalı soyqırımında iştirak etmiş zabit və praporşik heyəti:

- Zarviqarov Yuri Yuryeviç. Polkun komandiri.
- Çitçiyan Valeri İcakoviç. Polkun birinci batalyonunun qərargah rəisinin müavini, mayor.
- Aqriyan Vaçaqan Qriqoryeviç. Polkun kəşfiyyat rəisi, mayor.
- Ohanyan Seyran Muşeqoviç. Polkun 2-ci batalyonunun komandiri, mayor.
- Arutyunov Aleksandr Aleksandroviç. Polkun birinci batalyonunun komandiri, mayor.
- Akopyan Nerses Qrantoviç. Rota komandiri, baş leytenant.
- Arutyunov Vladislav Vladimiroviç. Rota komandiri, kapitan.
- Beyleryan Armen Volodyeviç. Texnik, praporşik.
- Ayrapetyan Vaçik Qurgenoviç. Starşına.
- Mirzoyan Vaçik Qrantoviç. Starşına.
- Şixanyan Andrey Artuşeviç. Batalyon komandirinin müavini.
- Boqdasaryan Valeri. Starşına.
- Kisebeyan Qriqori Akapoviç. Vzvod komandiri, praporşik.
- Petrosyan Aşot. Məxfi hissənin rəisi, praporşik.

- Nabokix Yevqeni. 3-cü batalyonun komandiri (arvadı erməni idi).
- Lixodey İqor İvanoviç. Artilleriya bölməsinin komandiri.
- Kuznetsov Andrey. Kimyəvi müdafiə rotasının komandiri.
- Qarmaş Viktor. Tank rotasının komandiri, baş leytenant. Və digərləri.

Son Söz

Hər şeyi özünüz gördünüz. Faktlar dil açıb danışır, Qarabağ həqiqətlərini, ermənilərin əsl simasını açıb göstərir. Bunları deməkdə məqsədimiz kimlərinsə bizim vəziyyətimizə, başımıza gətirilən müsibətlərə acımasına nail olmaq deyil. Bizə heç kəsin yazığının gəlməsi, halımıza yanması, dərdimizə şərik olması lazım deyil. Biz öz dərdimizi özümüz çəkmək, dərdimizi, kədərimizi sevincə, ən sonda qələbəyə çevirmək gücündə olan millətik.

Başqalarının qarşısında ağlamaq, sızıldamaq ermənilərə xas olan xüsusiyyətdir. Onlar neçə yüz illərdir ki, həyatlarını ağlamaq, kimlərdənsə kömək diləmək və sonda pul dilənməklə keçiriblər. Onlar istəyirlər ki, kimlərinsə onlara yazığı gəlsin, dərdlərinə şərik olsun və açıqları əllərini boş qaytarmasınlar. Biz bunu erməniləri təhqir etmək üçün demirik, bu, bir reallıqdır.

Biz istəməzdik ki, Allahın yaratdığı hər hansı qövüm bu günə düşsün, onlar özləri özlərini bu hala salıblar. Ermənilərin düşünən insanları qövmələrinin bu halını düzəltməyə çalışmalı, imiclərini dəyişdirməyə nail olmalıdırlar.

Bir daha fikrimizin əvvəlinə qayıdırıq ki, bizə kimlərinsə yazığının gəlməsi gərək deyil. Biz bu həqiqətləri ona görə yazır, paylaşırıq ki, dünya birliyi həqiqəti bilsin. Dünya həqiqəti biləndən sonra biz də öz işimizi biləcəyik. Dünya həqiqəti ona görə bilməlidir ki, biz sabah erməni işğalına qarşı hərəkətə keçəndə, torpaqlarımızı işğaldan azad edəndə dünya onların yalanlarına, göz yaşlarına inanıb bizi qınamasın. Qoy yalan ayaq tutub yeriməsin, haqq üzülməsin, ədalət zəfər çalsın!

Foreword

We all have to know this and keep this in mind. Each of us, independently from the country of residence, nationality and religion is responsible for the peace on our planet. Planet Earth is our home. Crimes and injustice taking place in any part of our home is a danger for everyone. We have to resist this danger together, name criminals, aggressors and occupants and jointly punish them. We have to know about and resist this and keep in mind in order to avoid this in the future. Things written in our memory and rewritten into “Memory book” must not be forgotten.

Everyone should be aware that in fact, the problem known as “Nagorno-Karabakh conflict” is not a “conflict” and not a “problem”, it is a war started by Armenia against Azerbaijan for occupation of territories of Azerbaijan, including DaghlyghGarabagh. Armenia started this unannounced war on February 13, 1988 and for 6 years, until May 12 of 1994, when the ceasefire entered into the force, Armenia occupied territories of Azerbaijan recognized by the United Nations. The total area of occupied lands, including DaghlyghGarabagh and surrounding 7 provinces, 1 village of Nakhchivan Autonomous Republic and 7 villages of Gazakh region, constitute 14 thousand square kilometers. Twenty (20) percent of territory of Azerbaijan, 890 towns, settlements and villages settled by Azerbaijani are still under the occupation. There are not a single Azerbaijani in these towns and settlements, which are almost devastated. Three hundred thousand Azerbaijani settled three thousand years ago on the territory now named as Armenia

and over 700 thousand Azerbaijani, living in DaghyghGarabagh and surrounding territories were forced to leave.

Armenia occupied territories of Azerbaijan by a military and political support of Russia. Armenia's statements that these criminal operations were made by Armenians of DaghyghGarabaghon their own are nothing except the lie. The group of Armenians never would be able to capture such a large territory. The truth is that Armenia have occupied territories of Azerbaijan by using Armenians of DaghyghGarabagh as cause and cover mostly with support of Russia. As a result of Armenia's invasion about 30 thousand Azerbaijani were killed and over 50 thousand became disabled. Armed forces of Armenia during the war implemented the policy of genocide and ethnic cleansing by mass killings. 70 thousand Azerbaijani were killed by armed forces of Armenia in Gugark province of Armenia in November of 1988. Explosion along the road Terter-Kelbajar had killed 14 people on July 11 of 1990. On August 10 of 1990 the bus exploded on the way from Tbilisi to Agdam killing 20 people. The same date 17 people were killed while explosion in the bus of the route Shamkir-Ganja. Baganis-Ayrim village of Gazakh province was totally devastated as a result of attack on August 20 of 1990, 5 people were burned alive. Train Moscow-Baku was exploded twice on May 30 of 1991 killing 11 people and on July 31 of 1991 killing 16 people. November 20, 1991 the helicopter was shoot down nearby the village Garakend of Khojavend province, 22 people were killed including high ranked statesmen of Azerbaijan, mediators from Russia and Kazakhstan. January 28 of 1992 the civil helicopter was shoot down over the town of Shusha, 41 people were dead, including mostly women and children and 3

people of staff. February 17, 1992 the village of Garadagly was occupied, 77 people of civil population were killed, 28 people were buried alive in the water well, 117 people were taken as prisoners. In the night from February 25th to 26th Khojaly village was totally destroyed where 613 villagers, including 63 children, 106 women and 70 elderly were killed with unseen atrocities. On April 7 of 1992 the Agdaban village of Kelbajar province was totally destroyed, 67 villagers were killed, 17 people were burned alive including 8 elderly, 7 women and 2 children. February 28 of 1993 the passenger train Krasnovodsk-Baku was exploded killing 11 people. On March 19, 1994 the explosion in subway in Baku killed 13 people. All listed above is just a small part of crimes done by armed forces of Armenia. However, it is quite enough to make a picture of atrocities and aggression of Armenians. We would like to demonstrate a true image of Armenians and truth about Garabagh to international community in order to gain their support to the fair struggle of Azerbaijan.

Armenian lies and fabrications

- In 1828 Nikolai I, Tsar of Russia issued a decree on passing of Alban church to the control of Armenian church and this was followed by speedy change of all Albanian monuments by Armenians, who announced that these monuments belong to Armenians.
- Armenian author A.Lalayan wrote: "...The detachments of dashnaks had shown maximum efforts for extinction of Turks – women, children, elderly and teenagers (events of 1918-1920). Azerbaijani villages invaded by detachments

of Armenian dashnaks were devastated and turned into ruins overfilled with disfigured corpses”.

- N.Shavrov, the Russian author, wrote in his book “New threat to Russian business in Transcaucasus” : “40 thousand Armenians were resettled through the period of 1828-1830 from Khoy, Salmas and Maraga provinces of Iran and 84600 from Turkey and they were settled on the best lands of Elizavetpol (Ganja) and Irevan provinces with small number of Armenians living there”. The fact is also confirmed in the “Toponymical vocabulary of Armenia and surrounding regions”published by Armenians themselves in Irevan in1986. The book evidences that in over 70 percent of villages on territory of Armenia “previous population consist of immigrants from Turkey and Iran arrived through 1828-1829”.
- Tsarist Russia abolished the Alban church in 1836 and passed its property and management to the control of Armenians.
- Such musical instruments as tar, zurna, balaban, pipe, gaval (tambourine) and drum were appropriated and included in “Armenian culture”. Armenians appropriated and changed over 500 folk songs and copyrighted musical works.
- Over 100 thousand artpieces were taken out to Armenia from 27 museums and approximately the same number of art galleries. They have changed thousands names of locations and totally devastated about 300 mosques, tombs, sacred places and other monuments. Over 200 historic and architectural monuments and a historic reservation were totally destroyed.
- History of Armenians is based not on scientific facts, but on myths and legends. According to their legends their ancestor Hayk was one of grandchildren of Noah and some of pea-brains go even farther stating that Eva, the wife of Adam was Armenian. In fact the scientists outspokenly confess that they could not find any sources evidencing the

ancient history of Armenians. Armenian historian Garagashyan in his book “History of the Eastern problem” (London, 1905) indicates that “there are no any historic sources and annals evidencing the ancient past of Armenians”.

- Russian historians I.Dyakonov and N.Shavrov scientifically proved that Armenians started their growth at the start of the first millenium BC in the upper portion of rivers Tiger and Euphrates. Armenian historian Kapanchiyan indicates that the first location of Armenians was in upper portions of rivers Euphrates, Chorokh and Araz, i.e. in the east of Turkey and northern part of Iraq. The orther Armenian author Nalbandyan also supports the idea. These prove that Armenians are not aborigens here. I.Orbelyan, who was the first President of Armenian Academy of Sciences wrote: “the present Daglyg Garabagh was the territory of medieval Albania, then the part of Azerbaijan and later it was occupied by Armenians”.
- According to another version Hayks are presented as “stonecutters” and “builders”. They were sold mostly as slaves during the wars between Assyria and Urartu at the start of the first millenium BC. They were used at hard construction works. Armenian author Moisey Khorenatsi confessed “we are small, underaged, weak nation, which mosly lived under the rule of others”.
- V.Velichko underlines in his book “Caucasus” published in 1904: “Too small number of population in Garabagh named as Armenians is grown from mountain-dwellers and Turkic tribes and were armenisized 3-4 centuries ago”.
- Karl Marx wrote that part of the women around the world are attempting to learn from experience of Armenian women to betray their husbands..., teenager Armenian girls get rid of their virginity so willingly and so early as if... thay shake off the dust from their cloths”. This role of Armenian women is also one of the ways of armenisizing

the other nations. Today Armenian women continue their such “activity”. The information received by 2004 shows that the same year 4 million US dollars were illegally brought to Armenia due to prostitution from United Arab Emirates, Kuwait, Egypt, Syria and Turkey. In 2006 this figure reached 9 millions, currently the figure is 10 million US dollars.

- 65% of word-stock of Armenian language consists of ancient Persian, Pehlevi, 30% of Syria- Cilicia origin and only 5% is their own. Armenian author R.Acharyan in his book “Soviet Turkology” published in 1984 indicates presence of approximately 4200 Turkish words in Armenian language. According to Armenian scientist Avetisyan 26.3 percent of Armenian surnames are of Armenian origin, 194 of the rest names are taken from Persian, 113 from Turkish, 111 from Arabian, 60 from Greek, 54 from Jewish and 44 are taken from other languages. Armenian priest Nerses stressed that the structure of ancient Armenian language is taken from structure of tatar (Azerbaijani) language.
- Armenian culture, especially their poetry and music started to develop under a direct impact of Azerbaijani in XIX century. Moisey Khorenatsi, the medieval Armenian author wrote that ancient hays had no interest to sciences and songs, and therefore it is useless to talk about these weak-minded, rude and barbarous people. Russian scientist I.Shopen voiced the similar opinion in XIX century: “If sometime in the past the hays had their national dances, they absolutely forget them now and took their national dances from tatars (Azerbaijani) and mountain-dwellers”.
- Armenians have changed 50-60 percent of toponyms on the territory under the name Armenia during the Soviet era and since 1990-ies they started wide-scale changes of local names on the territory of Armenia and occupied lands of

Azerbaijan. However, it is not easy to totally erase historic traces.

- G.Anokhin, the Soviet researcher, led a wide-scaled studies through 1970-1980 in the region, initiated expeditions and published a book “Minor Caucasus” (1981). The large number of Azerbaijani toponyms were recorded on the territories of Armenia and Georgia.
- Armenians totally destroy kurgans (burials), decorative art pieces, figures of rams and horses, gravestones, tombs, mosks, sacred places, palaces, museums, dwellings and thus try to totally delete traces of Azerbaijani. When Armenians talk about presence of any monuments they could not mention anything except for cross -khachkar, because they have nothing else. And take into notice a large number of monuments belonging to Azerbaijani.
- After the invasion at the start of 1990-ies Armenians appropriated 1700 historic and cultural monuments by changing their names, 600 monasteries belonging to era of Albans, basilics and other temples were given the name of Armenian monastery, 500 cells, survelliance points and cells in castle towers were presented as Armenian churches. Just, for comparison, there is no such number of churches and monasteries in Armenia. As if this is insufficient they have built 15 churches in occupied territories of Azerbaijan.
- Armenians pulled down over 100 mural wrtings and carvings made in stone from monuments on the Azerbaijan’s territories and sent them to Armenia. More than 850 figures of horses and rams, gravestones and other sacred places were destroyed. 450 cemeteries were destroyed totally and 200 cemeteries partially, approximately 5000 marble gravestones were removed. Over 200 historic and architectural monuments were devastated.

- History evidences that until the start of XIX century there was no Armenian church in Garabagh. Early in the XIX century Russian military unit deployed in Shusha created a church for themselves. Azerbaijani author Hasan Ikhfa Alizade describes this in his book “History of Shusha”: “The upper mosque was faced to the main square of the city and extended towards the square and Rasta bazaar by 300 meters. The divankhana (a court-room) was built at the bazaarbashi...Russian military hang the chimes over this court-room, built a tower and turned the building into the Russian military church. The church was active until the Soviet era”. Later Armenians went to the church and in 1992 named it as Armenian church and rebuilt it.
- Armenians in areas of their location in Armenia and in occupied territories totally destroyed pieces of historical heritage of Azerbaijani, such as mural carvings and carvings over the stone and rocks, ornaments, scratches, narrative stones made by swelling technique, as well as carvings with national and religious symbolics over the stone. Today they continue to do the same.
- Decorative patterns and ornamental writings over architectural monuments of Alban period were changed by Armenians and presented as their own. They deceive international community fabricating the term “ancient armenian cross”.
- Armenians deny the existence of Alban state and Alban culture and try to convince the world that the territory was previously the land of ancient Armenian state.
- In Azerbaijani Albania there were churches similar to those characteristic for initial era of Christianity. These churches were the temples consisted of one-section elongated pray room. The roof of these temples were double covered simply by stone. “Circular temples” also were typical for architectiral style of Albania. The most wide-spread in Christian architecture of Albania are cells. Despite that

the cells were playing a role of small pray places along caravan routes, in fact they were monumental constructions. Their walls were decorated by stones featured by sophisticated ornaments.

- Monasteries were the most complicated constructions during the Alban era. They had features belonging only to Albanians. They covered wide area, had a complex forms, wide halls, and were divided into several nefs (parts) by a row of columns. These monasteries do not conform to religion of Armenians.
- A.Chavchavadze, the Georgian writer, wrote in his book “Armenians and stones crying with blood”: “Armenians brought the Gregorian religion to local Albanians and named these lands as “part of country of hayks”. This is falsification. Armenians call as an “Eastern Armenia” the lands of Azerbaijan there they once found a shelter and try to capture the area by such speculations as historic motherland and cultural center”.
- The expeditions from Armenia each summer destroy burial mounds (kurgans) in Khojaly, Agdam, Khojavend, Shusha, Kalbajar, Kerkijahan and Khankendi and take out to Armenia archeological findings, including things of everyday use, labor tools, weaponry, jewelry, personal things, etc.
- In the summer of 2006 the Armenian press made huge noise printing news about the grave of Armenian ruler Tigran II found in Askeran region of Daghylyg Garabagh. A bit later, “archeologists” refuted the information stating that the area was indicated with a mistake. The location of the finding is not in Askeran region, it is in Shahbulag area of Agdam. In information

distributed later, they changed the name of Shahbulag into “Tigranokert”.

- It was really amusing that they mentioned Tigran II in connection to this area. At that time there were no Armenians at all in this area. In fact, the state headed by Tigran II was in another area. I. Dyakonov, in his book “Pre-history of Armenians” wrote that Armenians were located in the valley of Upper Euphrates, the lands later belonged to the states of Urartu, Midiya and Iran-Ahamani. After the collapse of Ahamani state, Armenians possessed the small dukedom in Upper Euphrates valley. During the rule of Tigran II, the native Parthian (I century B.C) this dukedom strengthened and occupied neighboring lands, but it was destroyed later under the attacks of Pompey, Roman warlord. Thus, the search for a grave of Tigran II in 1000 kilometers away from the territory of Armenian dukedom is an idea produced by an ill mind.
- The findings in Shahbulag are actually the part of local castle. The castle dates back to 1751-1752 and was built by Panah Khan, the founder of Azerbaijani Khanate of Garabagh. During the Soviet era the part of the castle was restored and used as a touristic location by Azerbaijani businessmen. This is a fact. Any foreign expert may check the fact at any time. Attempt of Armenians to present the findings as “Tigranokert town” is just another effort to deceive the international community.
- Ganjasar (Qanzasar) monastery is another subject of Armenian falsifications. The monastery is in Vengli village of Kalbajar province of Azerbaijan. It was built through 1216-1240 by Hasan Jalal, the Christian ruler of

Albanian origin lived in Khachen province of Azerbaijan. He was a member of Mehranidesfamily, ruled for a long term in Albania. Hasan Jalal killed while the attacks of Mongols in 1261 and Albanian priests-katalikoses from his clan were buried here.

- The Ganjasar monastery from 1511 to 1836 (i.e. until the liquidation of its independence by Russia) was the residency of Albanian Christians.
- Ganjasar monastery is sharply distinguishing from Armenian architectural monuments. But Armenians have changed the ornaments and compositions engraved on the walls of monastery, cleared off a lot of engravings and wrote new ones, added writings in Armenian along the walls from foot towards the top. They even destroyed the gravestone over the grave of Hasan Jalal and made it unreadable adding the writings in Armenian.
- One of the other absurd ideas of Armenians consists in statement that “Shusha” is an “Armenian town”. But they do not believe it even by themselves. An Armenian journalist visited Shusha in a recent time regrets “despite of all our efforts, we failed to make Shusha an Armenian town, all over the town the Azerbaijani spirit is dominating”. Armenians claim that Shusha was not settled by nomad Turks. The place is always was the settlement of Turks, Azerbaijani. This is the history and nobody may over-cross the history. Shusha was the ancient location of Azerbaijani and in the mid XVIII century was the center of Azerbaijan’s khanate of Garabagh. Initial 9 districts were built in a lower part of the town after Shusha became a center of khanate and named as AshagyMahalle. In a short

time 8 upper districts were built in an eastern part of town. Each district had its own mosque, madrasa, bath, shop and spring. In the western part featured by more complex relief 12 districts were built after the Russian occupation.

- If anytime in the future the life on the Earth will extinguish and the memory book will be left with description of various nations and communities underlining their “most” characteristic features, you may be sure that Armenians will be featured as most deceptive, most false and most barbarian community. That is why, today we have a request to those who read what Armenians are writing, who watch what Armenians broadcasting and listen to what they say, please do not believe to the said, written and broadcasted by them, just check it at least once and you will be sure that we are right.

We offer to your attention a few facts from many, which reflect hatred and atrocities of Armenians against Azerbaijani.

- In most settlements population was forced to flee for safety since they had not weapons. In June of 1905 in village of Mankus of Irevan makhal the elderly man Novruz Kazym ogly tried to stop the people which intended to flee. Climbed up the hill, he said: “Where do you flee? Do you want to be disgraced? Do you think that by fleeing you may get off Armenians?! The more you run, the more courageous they will become”. When Armenians intruded into the village, Novruz kishi fiercely fought and finally he was taken as prisoner”. After lengthy tortures they

beheaded him and this was done by the priest Ayrapet from village Tirabat.

- Villagers of Umudlu of Agdara region were mercilessly killed. On December 28 of 1905 over 500 people decided to move to neighboring villages. Along the way they met the elderly Abram from neighboring Armenian village, who by fraud enticed them into his village of Kheyvaly. At night armed groups of Armenians besieged them and killed almost everybody. 30 peoples only succeeded to escape. Armenians beheaded all men, killed women, ripping by knife stomachs of those pregnant, while leaving some women alive. In front of eyes of a mother they beheaded 4 her children.
- In village of Saggarsu of Ordubad, Armenians cut to pieces corpses of 62 women and a child and piled them into a stack. Mullah Hasan Efendi was cut into pieces. A piece of palas was found on site where Hasan Efendi was killed. When the palas was taken off there were heads of 15 babies mixed with their bodies.
- There is a high cliff in eastern part of Shusha tower in area later named as Bagyran. The group of Armenians leaded by Avan was deployed there. He ordered to his people to capture any Moslem they had seen. Captured Moslem was undressed, the piece of skin was torn off from back of his head after which they fixed a bough of tree to that part of head and released the bough. The bough speedily raising upward tore out the whole skin. Awful cries spread over. That is why the people named this mountain as Bagyran (Yelling).

- In 1925 the German by surname Kulner, who evidenced events of March of 1918 wrote: Armenians intruded into Moslem districts, killing anyone on the way, slashing by sword, running a spear through, burning houses and throwing the children into burning houses and looking at them. Babies of three and four years were threaded on spearheads. Few days after the massacre from one pit there were found 82 disemboweled corpses with cut ears and noses.
- In Tat village of Zangezour region, Armenians by advice of their physicians hewed off heads of healthy men and women and took their blood in special jugs. In the same village 70 children were pick by spears and placed along the road. In the same village a young man Ibrahim was thrown to dogs, which tore him to pieces.
- Armenians imprisoned two brothers Hasan and Hasanali from village of Farachan of Zangezour region. They hammered a horseshoe to legs of Hasan, poke his eyes by heated spears and then hewed off his legs and arms by axe. Hasanali's body was cut into pieces while he was alive.

Evidences of Azerbaijani women survived Armenian captivity

- My four year old daughter was molested. Then we, the women were taken to the area of dislocation of Armenian army in Khankendi. All were naked, raped and frogmarched.
- Evidences of 20 year old girl: We were kept in a stable in Pirjamal village. Me, my 15 year old sister and 9 year old smaller sister were repeatedly raped in front of my father and mother. They smoked cigarettes and put them out on

our bodies. Like standing in queue, the old and young ones raped us and frogmarched by taking from hair.

- I was brought to the militia department in Asgeran, where they beaten me and repeatedly raped in front of eyes of my children.
- They gave me an injection, I was senseless and they repeatedly raped me, then forced me into a contact with a dog.
- Our 13 and 14 year old girls were raped before my eyes. I can not forget their cries until now.
- They took away babies of women in captivity and in front of our eyes thrown them up and caught by gun bayonets.
- 12-13 year old girls in kindergarden in Khankendi were raped. Mother of one of the girls suffocated herself being unable to stand this.
- The girl was naked and forced to dance, then they raped her. The next morning she committed a suicide by forcing a pitchfork into her stomach.
- I was kept in a cellar of militia department of Askeran region together with over 200 children, elderly and women. We were all beaten by gun butts, kicks and fists. They hit the heads of young girls and women against the walls and dragged them out in a senseless state.
- In one of the wards I met 4-5 year old little girl and saw the horror of war and her tortures in her eyes. She was raped....
- In one of the barracks in Khankendi the Armenian soldiers raped 8 girls, including me, standing in queue, then we naked were beaten by batons. Then they took us to militia department of Askeran, beat us and raped again.
- “I still can not get over that nightmare. The life seems so disgusting to me, that I don’t want to be alive!” said the girl with clear traces of scratches and hits over her pretty face. The most awful was the expression in her eyes, the expression one could not stand ...

Children – victims of genocide in Khodjaly

- Khatira Ali gyzy Orujova (8 years old), bullet broke up her shoulder, chest, lungs and ribs. Just by a miracle the girl stayed alive.
- Vusale Ilham gyzy Abdullayeva (4), due to freezing in the forest she had lost fingers of both legs.
- Chinara Nazim gyzy Abyshova (10), captured, her destiny is unknown.
- Vusal Sattar ogly Agayev (10), killed by a bullet wound in forest of Ketik, it was impossible to take out his body from forest.
- Sevinj Isa gyzy Agayarova (7), left in forest of Dehraz together with her brothers Nabi and 6 years old Roman, nothing is known about their fate.
- Samir Tajir ogly Jafarov (5), was captured by Armenians, nothing is known about the child.
- Nezaket Tapdyg gyzy Chobanova (8), she was killed nearby Gara gaya.
- Sekhavit Tevekkul ogly Alekperov (9), killed by bullet wound.

- Elgiz Firdovsi ogly Aliyev (8) went missing together with his 10 years old brother Elchin.
- Elshan Abil ogly Aliyev (5) was killed by fragment of missile “Alazan”.
- Yegana Maherram gyzy Aliyeva (year and a half) was shot by enemy.
- Yegana Tevekkul gyzy Aliyeva (6) was killed by Armenians in surroundings of Gara gaya.
- Natig Abbasgulu ogly Azimov (6) was killed nearby village of Nakhchyvanik.
- Elgun Nazim ogly Hasanov (4) was killed nearby to village of Nakhchyvanik.
- Aygun Nazim gyzy Hasanova (year and a half) was killed nearby to Nakhchyvanik.
- Maral Kamil gyzy Huseynova (6) was killed along the road to Nakhchyvanik.
- Lala Tahir gyzy Khalilova (4) was killed on the way out of Khodjaly.
- Rasmiyye Aga gyzy Gasymova (11) went missing during the tragedy in Khodjaly, her destiny is unknown.
- Esmira Safar gyzy Gambarova (7) was killed in Khodjaly.

- Samir Taleh ogly Guliyev (2), an Armenian officer crashed to death the head of a child by butt of a rifle.
- Nurana Garyagdy gyzy Guliyeva (13) went missing, her destiny is unknown.
- Ravana Garyagdy gyzy Guliyeva (16) went missing, her destiny is unknown.
- Shukur Garyagdy ogly Guliyev (7) went missing, his destiny is unknown
- Sevinj Akber gyzy Guliyeva (8) was killed.
- Aysel Murad gyzy Mekhdiyeva (5) was killed along the road to Nakhchyvanik.
- Gulmira Murad gyzy Mekhdiyeva (2) was killed along the road to Nakhchyvanik.
- Ayshen Zohrab gyzy Muradova (1) was killed by a fragment of missile shelled on the eve of Khodjaly tragedy.
- Maral Kamil gyzy Nabiyeva (8) was killed in surroundings of Khodjaly.
- Kheyale Telman gyzy Orujova (6) was killed nearby to village of Nakchyvanik.
- Natavan Nabi gyzy Orujova (2) was killed.
- Sarvan Elkhan ogly Safiyev (1) got frozen to death in forest nearby to Nakhchyvanik.

- Antiga Vagif gyzy Shukurova (1) was killed in surroundings of Khodjaly.
- Agasif Zakir ogly Veliyev (6) was killed in surroundings of village of Nahchyvanik.
- Natavan Panah gyzy Yusifova (5) was killed in Khodjaly.
- Aynura Tofig gyzy Zeynalova (6) was killed in the forest.

Officers and platoon commanders of 366 regiment committed genocide in Khodjaly:

- Yuriy Yuryevich Zarvigarov. Commander of regiment, Colonel.
- Valeriy Isakovich Chitchyan. Deputy head of headquarter of the first battalion of regiment, Major.
- Vachagan Grigoryevich Agryan. Commander of reconnaissance of regiment, Major.
- Seyran Mushegovich Okhanyan. Commander of the 2d battalion of regiment, Major.
- Aleksandr Aleksandrovich Arutyunov. Commander of the 1st battalion of regiment, major.
- Nerses Grantovich Akopyan. Commander of squadron, senior lieutenant.
- Vladislav Vladimirovich Arutyunov. Commander of squadron, captain.
- Armen Volodiyevich Beyleryan. Technician, warrant officer.
- Vachik Gurgenovitch Ayrapetyan. Master sergeant.
- Vachik Grantovich Mirzoyan. Master sergeant.
- Andrey Artushevich Shikhanyan. Deputy Commander of battalion.
- Khachaturyan. Master sergeant.

- Zakharyan. Commander of air-defense platoon, warrant officer.
- Valeriy Bagdasaryan. Major sergeant.
- Grigoriy Akapovich Kisebyan. Commander of platoon, warrant officer.
- Ashot Petrosyan. Head of special division, warrant-officer.
- Evgeniy Nabokikh. Commander of the 3d battalion (his spouse was Armenian).
- Igor Ivanovich Likhodey. Commander of artillery division.
- Andrey Kuznetsov. Commander of chemical defense squadron.
- Viktor Garmash. Commander of tank squadron, head lieutenant, etc.

Investigation documents indicate that Armenian fighters attacked villages of Kerkijahan and Malybeyli were headed by Seyran Okhanyan, the Commander of the 2d battalion. Attack to Khojaly was led by Evgeniy Nabokikh, Commander of the 3d battalion and Seyran Okhanyan, Commander of the 2d battalion.

Afterward

You are able to judge by yourselves now. The facts are evident, exposing the truth about Garabagh and the essence of Armenians. We do not desire to draw out a pity on ourselves for the situation and atrocities done against us. We do not need a pity and compassion to our tragedy. We are the nation, which is able to overcome the pain and reshape the pain into the joy and finally into the victory.

Crying and complaining are the nature of Armenians. For several hundred years they are crying for help and in the end they entreat the money. They do need that there will be somebody to feel pity for them and do not leave their hands empty. We do not want to insult Armenians, but this is the reality. We do not desire that any tribe created by a God was in this situation, but they did it by themselves. Progressive-minded representatives of Armenians must try to drive their tribe out of this and change this image.

Once more we go back to our notion, we do not need any pity for us. We just would like that international community to be aware about the truth. If the international community will know the truth, we will know what to do next. The truth must be known and if tomorrow we will start military operations against aggression of Armenians and liberate our territories, the international community will not blame us, believing their cries and lies. Lies must be punished and truth and justice must triumph!

Предисловие

Все должны знать и не забывать об этом. Независимо от страны проживания, нации и религии, каждый из нас несет ответственность за судьбу нашей планеты. Планета Земля является нашим общим домом. Преступления и несправедливость, происходящие в любой точке этого дома опасны для каждого из нас. Мы должны все вместе противостоять этой опасности, называть имена преступников, агрессоров и оккупантов и сообща должны их наказывать. Мы должны знать, противостоять и не забывать об этом также по той причине, чтобы это вновь не повторилось в другой точке планеты. То, что вписано в нашу память и оттуда переписано в «Книгу памяти» не должно быть забыто.

Все должны знать, что проблема называемая «Нагорно-Карабахским конфликтом» на самом деле не «конфликт» и не «проблема», а война начатая Арменией против Азербайджана, война начатая Арменией с целью заполучить земли Азербайджана и урвать Нагорный Карабах. Армения начала эту необъявленную войну 13-го февраля 1988-го года и до применения режима перемирия 12-го мая 1994-го года, в течении 6 лет оккупировала территории Азербайджана, признанные Организацией Объединенных Наций. Общая площадь захваченных территорий, включающих Нагорный Карабах, окружающие 7 районов, 1 село Нахчыванской Автономной Республики и 7 сел Казахского района составляет 14 тысяч квадратных километров. 20 процентов территории Азербайджана, 890 городов, поселков и деревень, где проживали азербайджанцы, все еще находится под оккупацией. В этих городах и поселках, которые сейчас почти разрушены, не осталось ни одного азербайджанца. Триста тысяч азербайджанцев, поселившихся 3 тысячи лет назад на территориях сейчас называемых Арменией и более 700 тысяч азербайджанцев, проживающих в Нагорном Карабахе и

окружающих территориях, силой оружия были депортированы оттуда.

Армения оккупировала территории Азербайджана не самостоятельно, а с помощью военной и политической поддержки России. И заявления со стороны Армении о том, что якобы эти преступления были совершены самостоятельно армянами Нагорного Карабаха, не что иное, как ложь. Горстка армян никогда не смогла бы захватить такую большую территорию. Правда же в том, что Армения, используя армян Нагорного Карабаха как повод и ширму, оккупировала территории Азербайджана, пользуясь при этом помощью России. В результате оккупационной войны Армении около 30 тысяч азербайджанцев было убито, более 50 тысяч стали инвалидами. Вооруженные формирования Армении во время войны воплощали политику геноцида и этнической чистки, совершая массовую резню. В ноябре 1988-го года со стороны вооруженных отрядов Армении было убито 70 азербайджанцев в Гугаркском районе Армении. 11 июля 1990-го года был атакован автомобильный караван по дороге Тертер-Кельбаджар, 14 человек было убито. 10 августа 1990-го года был взорван автобус Тбилиси-Агдам, 20 человек было убито. В тот же день 17 человек погибли в результате взрыва автобуса маршрута Шамкир–Гянджа. 20-го августа 1990-го года было совершено нападение на деревню Баганис-Айрым Газахского района, деревня была полностью разрушена, 5 человек мирных жителей были сожжены в своих домах заживо. 30 мая 1991-го года был взорван поезд Москва-Баку, 11 человек погибли, 31 июля 1991-го года вновь был взорван поезд Москва-Баку, 16 человек погибли. 20 ноября 1991-го года был взорван вертолет над деревней Гаракенд Ходжавендского района, погибли 22 человека, включая государственных деятелей Азербайджана, посредников из России и Казахстана. 8 января 1992-го года был взорван паром Красноводск-Баку, погибли 25 человек. 28-го января 1992-го

года был сбит гражданский вертолет над городом Шуша, 41 пассажир, состоящие в основном из женщин и детей и 3 человека командного состава погибли. 17 февраля 1992-го года была оккупирована деревня Гарадаглы, было убито 77 человек гражданского населения, 28 были заживо похоронены в колодце, 117 жителей взяты в плен. В ночь с 25-го по 26-ое февраля 1992-го года был уничтожен город Ходжалы, где с особой жестокостью были убиты 613 мирных жителей, включая 63 детей, 106 женщин и 70 человек пожилого возраста. 7-го апреля 1992-го года была оккупирована и разрушена деревня Агдабан Кельбаджарского района, 67 человек мирных жителей были убиты, 17 человек, включая 8 старцев, 7 женщин и 2-ое детей были заживо сожжены. 28-го февраля 1993-го года был взорван пассажирский поезд Красноводск-Баку, 11 человек были убиты. 19-го марта 1994-го года произошел взрыв в метро города Баку, 13 человек погибли.

Все вышеперечисленное лишь малая часть преступлений, совершенных вооруженными формированиями Армении. Но и этого достаточно, чтобы сформировать представление о зверствах агрессии армян. Мы желаем, чтобы мир узнал настоящий образ армян, узнал правду о Карабахе и поддержал справедливую борьбу Азербайджана.

Ложь и фальсификации армян

- В 1828 году царь России Николай I издал указ о переходе Албанской церкви в подчинение армянской церкви, вследствие чего армяне начали ускоренную арменизацию албанских памятников и объявили о принадлежности этих памятников армянам.

- Армянский автор А.Лалаян писал: «... Отряды дашнаков проявляли максимум усердия в уничтожении турков – женщин, детей, стариков и подростков (речь идет о событиях 1918-1920-го гг.). Азербайджанские села, захваченные отрядами армян-дашнаков опустошались и превращались в развалины, переполненные изуродованными трупами».
- Российский автор Н.Шавров писал в своей книге «Новая угроза русскому делу в Закавказье»: «в 1828-1830 годах в Закавказье были переселены 40 тысяч армян из Иранских провинций Хой, Салмас и Марага, а также 84600 армян из Турции, они были размещены на лучших казенных землях Елизаветпольской (Гянджа) и Иреванской губерний с ничтожным количеством армян». Этот факт подтверждается и в книге под заголовком «Топонимический словарь Армении и прилежащих районов» изданной самими армянами в 1986 году в Иреване. В книге указано, что в более чем 70 процентах сел на территории Армении население состоит из переселенцев прибывших в 1828-1829 годах из Турции и Ирана».
- В 1836 году Царская Россия упразднила Албанскую церковь, передав имущество и управление делами церкви армянам.
- Музыкальные инструменты, такие как тар, зурна, балабан, свирель, гавал (бубен) и нагара (барабан) были присвоены и включены в «армянскую культуру». Армяне присвоили более 500 народных песен и авторских произведений.
- За период последней оккупации армяне вывезли в Армению более 100 тысяч экспонатов из 27 музеев и такого же количества картинных галерей. Они изменили названия тысяч местностей, полностью разрушили около 300 мечетей, мавзолеев, святых мест и других памятников. Были уничтожены более 200

исторических и архитектурных памятников, а также историко-архитектурный заповедник.

- История армян опирается не на научные факты, а на мифы и легенды. Согласно их вымыслам, якобы их праотец Хайк был одним из внуков Ноя, а некоторые недоумки идут еще дальше и утверждают, что жена Адама Ева была армянкой. На деле же, ученые открыто признают, что не могут обнаружить никаких источников связанных с древней историей армян. Армянский историк Гарагашьян в своей книге «История восточного вопроса» (Лондон, 1905) пишет: *«О прошлом армян не имеются сведения, которые можно было бы считать историей или преданием».*
- Российские историки И.Дьяконов и Н.Шавров научно доказали, что армяне сформировались в начале первого тысячелетия до нашей эры в верхней долине рек Тигр и Евфрат. Армянский историк Капанчян указывает, что первоначальное место проживания армян было в верхней долине рек Евфрат, Чорох и Аракс, т.е. на востоке нынешней Турции и севере Ирака. Другой армянский автор Налбандян также подтверждает эту мысль. Они подтверждают, что армяне являются пришлыми на Южном Кавказе. И.Орбелян, первый президент Академии Наук Армении в советский период писал, что «современный Нагорный Карабах был частью средневековой Албании, позже частью Азербайджана, а еще позже был захвачен армянами».
- Согласно другой версии хайцы были представлены в истории также как «каменотесы» и «строители». Их в основном покупали и продавали как рабов во время войн между Ассирией и Урарту в начале первого тысячелетия до нашей эры. Их использовали в строительстве на тяжелых работах. Моисей Хоренаци, армянский автор, признавал, что «мы маленький,

малолетний, слабый народ, проживавший в основном под властью других».

- В своей книге под названием «Кавказ» написанной в 1904 году В.Величко указывает: «Малочисленное население Карабаха, именуемое армянами произошло от горских и тюркских племен и было арменизировано 3-4 века назад».
- Карл Маркс писал, что часть женщин в мире пытаются научиться у армянских женщин изменять своим мужьям..., армянки девушки-подростки так рано и с таким желанием избавляются от своей девственности, как будто... просто сбивают налетевшую пыль». Эта роль армянских женщин также являлась одной из возможностей арменизации представителей других народов. Женщины-армянки и сегодня продолжают эту свою «деятельность». По данным 2004 года, за этот год в Армению нелегальным путем за счет проституции поступило 4 миллиона долларов из Объединенных Арабских Эмиратов, Кувейта, Египта, Сирии и Турции. В 2006-м году эта цифра достигла 9 миллионов, в настоящее время же 10 миллионов долларов.
- Словарный запас армянского языка на 65 процентов состоит из фарси и пехлеви, на 30 процентов Сирийско-Киликийского происхождения и только 5 процентов словарного запаса принадлежит им самим. В книге «Советская тюркология» армянского автора Р.Ачаряна, изданной в 1984-м году указывается, что в армянском языке присутствует около 4200 тюркских слов. Согласно армянскому автору Аветисяну, 26,3 процента армянских фамилий имеют армянское происхождение, 194 из оставшихся же имен заимствованы из фарси, 113 из тюркского, 111 из арабского, 60 из греческого, 54 из еврейского и 44 из других языков. Армянский священник Нерсес

подчеркивает, что строение древне-армянского языка заимствовано из татарского (Азербайджанского) языка.

- Армянская культура, в особенности поэзия и музыка начала формироваться только в XIX веке под непосредственным влиянием азербайджанцев. Армянский автор средневековья Моисей Хоренаци писал о том, что у древних хайцев не было склонности к наукам, песням и поэтому лишне говорить об этих слабоумных, невежественных и диких людях». Русский ученый И.Шопен выразил схожее мнение в XIX веке: «Если когда-то в прошлом у хайцев были национальные танцы, сейчас они их полностью забыли, народные танцы, присутствующие у них сейчас заимствованы у татар (азербайджанцев) и горцев».
- В советский период армяне изменили 50-60 процентов топонимов на территории называемой Арменией, а с начала 90-х годов проводили массовое изменение названий местностей и в Армении и на других оккупированных территориях Азербайджана. Но не так-то просто стереть следы истории.
- Советский исследователь Г.Анохин проводил масштабные исследования в 1970-1980 гг. в регионе, организовывал экспедиции и написал книгу под названием «Малый Кавказ»(1981). В книге отражены многочисленные Азербайджанские топонимические названия на территории Армении и Грузии.
- Армяне целенаправленно уничтожают курганы, образцы декоративного искусства, фигуры лошади и барана, надгробные памятники, мавзолеи, мечети, святые места, дворцы, музеи, дома и таким образом пытаются стереть следы проживания азербайджанцев. Когда армяне говорят о наличии своих памятников на этих землях, они не могут упомянуть ничего кроме креста – хачкара, потому что у них ничего другого и не

было. Обратите внимание, сколько видов памятников принадлежит азербайджанцам.

- После оккупации в начале 1990-х гг., армяне присвоили себе, поменяв название 1700 исторических и культурных памятников, 600 монастырей Албанского периода, базилики и другие места поклонения представили как армянские монастыри, а 500 наименований келий, пункты наблюдения, кельи расположенные в башнях замков представили как армянские церкви. Для сравнения, укажем, что на территории самой Армении нет такого количества церквей и монастырей. К тому же, они еще построили 15 новых церквей на оккупированных территориях Азербайджана, как будто мало уже присвоенных.
- Армяне вывезли из оккупированных территорий Азербайджана в Армению более 100 каменных настенных надписей и вырезок. Уничтожены более 850 фигур лошади и барана, надгробные памятники и другие места поклонения. 450 кладбищ разрушены полностью, 200 кладбищ разрушены частично, около 5000 мраморных надгробных памятников вывезены из этих кладбищ. Более 200 исторических и архитектурных памятников разрушены полностью.
- Из истории известно, что до начала XIX столетия в Карабахе не было вообще ни одной армянской церкви. В начале XIX столетия русская военная часть прибывшая в Шушу соорудила для себя церковь. Азербайджанский автор Гасан Ихфа Ализаде так отражает это событие в своей книге «История Шуши»: «Верхняя мечеть выходила на городскую площадь, площадь и Раста базар протянулись на 300 метров до базарбашы. У базарбашы было построено здание диванханы... Российские военные части, повесив колокола на это здание и построив башню, превратили здание в русскую военную церковь. Эта церковь

существовала вплоть до периода советской власти». Позже армяне использовали эту церковь, а после оккупации 1992-го года заново построили, выдавая ее за армянскую церковь.

- На всей территории своего проживания, как в Армении, так и на оккупированных территориях, армяне подвергли массовому уничтожению принадлежащие Азербайджанскому народу надписи, выгравированные на камнях и стенах, орнаменты, сюжетные камни созданные методом скобления и вспучивания, а также образцы национальной и религиозной символики нанесенной на камни. Они и сейчас продолжают эту свою деятельность.
- Армяне меняют узоры и орнаментальные надписи на архитектурных памятниках созданных в период существования Албании и преподносят их как образцы культуры армян. Измыслив термин «древний армянский хачкар» они вводят в заблуждение международную общественность.
- Армяне отрицают существование Албанского государства и Албанской культуры и пытаются уверить весь мир в том, что якобы на этой территории существовало не Албанское государство, а древнее армянское государство.
- В Азербайджанской Албании существовали церковные постройки характерные для начального периода христианства. Эти церкви являлись храмами с продолговатыми молельными залами состоящими из одного нефа (одной части). Кров храмов такого типа покрывался двойным слоем простого камня. В архитектурном стиле Албании было также широко распространено направление называемое «круговым храмом». Самой массовой формой Албанской христианской архитектуры являются кельи. Несмотря на то, что кельи играли роль небольших молелен вдоль

караванных путей, на деле они являлись монументальными постройками. Как правило, их стены украшались камнями с тонким орнаментом.

- В Албанский период самыми сложными постройками являлись монастыри. Эти памятники обладают признаками свойственными только лишь албанцам. Они занимали обширную территорию, отличались сложностью формы, большими залами и делением на несколько нефов (частей) рядом колонн. Эти памятники не соответствуют армянской религии.
- Грузинский автор А.Чавчавадзе в своей книге «Армяне и плачущие кровью камни» писал: «Армяне распространили григорианство среди местных албанцев и назвали эти территории «частью страны хайков». Все это ложь. Армяне называют «Восточной Арменией» территории Азербайджана, на которых они когда-то нашли убежище и пытаются присвоить эти территории путем вымыслов о якобы исторической родине, об их культурных центрах».
- Каждый год в летние месяцы, экспедиционные группы прибывающие из Армении разрушают курганы в Ходжалы, Агдаме, Ходжавенде, Шуше, Кельбаджарах, Керкиджахане и Ханкенди и вывозят в Армению все археологические образцы найденные во время раскопок, включая предметы быта, орудия труда, огнестрельное оружие, драгоценности, личные вещи и др.
- Армянская печать летом 2006-го года с большим шумом распространила информацию о том, что якобы на территории Аскеранского района Нагорного Карабаха найдена могила армянского правителя Тиграна II. Чуть позже «археологи» опровергли эту информацию, заявив, что ученые ошиблись в определении территории. Захоронение, о котором шла речь, находится не на территории Аскеранского

района, а расположена в местности Шахбулаг Агдамского района. Вслед за этим, в распространяемой информации они называли Шахбулаг как «Тигранокерт».

■ Упоминание имени Тиграна II в связи с этими территориями выглядело достаточно смешно. В указанное время на этих территориях вообще не присутствовало армянского элемента. Государство, правителем которой был Тигран II, находилось на совершенно иной территории. И.Дьяконов в книге «Предыстория армянского народа» писал, что армяне располагались в долине Верхнего Евфрата и эти земли впоследствии входили в состав государств Урарту, Мидия и Иранского государства Ахеменидов. После падения государства Ахеменидов у армян было маленькое княжество в долине Верхнего Евфрата. В период правления Тиграна II (I век до н.э.), который по происхождению был парфянином, это княжество несколько укрепилось, захватило соседние территории, но чуть позже было уничтожено в результате нападений римского полководца Помпея. Таким образом, поиски захоронения Тиграна II в Карабахе, т.е. на тысячи километров вдали от земель армянского княжества может быть результатом лишь большого воображения.

■ Обнаруженные в Шахбулаге постройки являются частью местного замка. Этот замок был построен создателем Карабахского ханства - Панах ханом в 1751-1752 гг. В Советский период часть замка была восстановлена и использовалась как туристический объект азербайджанскими предпринимателями. Это довольно известный факт. Любой зарубежный эксперт в любое время может это проверить. Попытки же армян представить найденные здесь постройки, как «город Тигранокерт» является не чем иным как

очередной попыткой обвести вокруг пальца мировую общественность.

- Другим памятником, подвергнувшимся лжесвидетельству армян является монастырский комплекс Гянджасар (Ганзасар). Этот комплекс находится в селе Венгли на территории Кельбаджарского района Азербайджана. Монастырь был построен в 1216-1240 годах со стороны Гасана Джалала, христианского правителя албанского происхождения, правившего провинцией Хачен Азербайджана. Он принадлежал роду Мехранидов, длительное время правившему Азербайджанской Албанией. Погибший в 1261-м году при нападении монголов Гасан Джалал и принадлежавшие к его роду албанские каталикосы были захоронены здесь.
- Гянджасарский монастырь в период с 1511-го года до 1836-го года (т.е. до того, как была ликвидирована ее независимость со стороны Российского правительства) являлась резиденцией Албанских христиан.
- Гянджасарский монастырь полностью отличается от армянских архитектурных памятников. Несмотря на это, армяне изменили орнаменты и композиции на стенах этого монастырского комплекса, создали надписи нового содержания, стерев большинство старых надписей, на стенах в направлении снизу вверх добавили армянские надписи. Разрушив надгробный камень с могилы Гасана Джалала, они сделали невозможным прочтение нанесенных на камень надписей и добавили туда надписи на армянском языке.
- Другая абсурдная претензия армян состоит в том, что Шуша является «армянским городом». Но они и сами не верят в это. К примеру, армянский журналист, недавно побывавший в Шуше с сожалением признал, что «несмотря на все наши усилия, мы не смогли

сделать армянским Шушу, здесь повсюду властвует азербайджанский дух». По утверждениям армян, якобы Шуша была захвачена со стороны тюрков-кочевников, но здесь всегда проживали тюрки, азербайджанцы. Это история и никто не может перечеркнуть историю. Шуша издревле являлась местом заселения тюрков, азербайджанцев, а в XVIII веке стала центром Азербайджанского ханства Карабах. После того как Шуша стала центром, первые 9 кварталов были построены в нижней части города и названы Ашагы Мехелле. Чуть позже в восточной части города сформировались 8 верхних кварталов. В каждом из этих кварталов была своя мечеть, медресе, баня, магазин и родники. В западной части города, обладавшей более сложным рельефом, после оккупации русских было заложено 12 кварталов.

- Если когда-либо жизнь на Земле погаснет и от этой погаснувшей планеты останется книга памяти, если эта книга памяти будет отражать черты разных народов и народностей начинающиеся со слова «самый», то можете быть уверены, что армяне попадут в эту книгу как самое лживое, самое фальшивое и самое жестокое сообщество. И поэтому, у нас просьба к тем, кто сегодня читает и смотрит то, что пишут и показывают армяне, к тем, кто слушает заявления армян, не верьте тому, что они говорят, пишут и показывают, проверьте хотя бы один раз и тогда вы убедитесь, что мы правы.

Предлагаем вашему вниманию только несколько фактов из многих, отражающих ненависть и зверства армян против азербайджанцев

- Во многих местах население за неимением оружия спасалось бегством. В июне 1905 года в селе Манкус

Иреванского махала пожилой человек по имени Новруз Казым оглы пытался остановить людей, намеревающихся спастись бегством. Взобравшись на возвышенность, он говорил: «Куда бежите? Хотите чтобы мы опозорились перед другими народами? Вы думаете, что бегством спасетесь от армян?! Чем больше будете убегать, тем смелее они станут». Когда армяне вошли в село, Новруз киши сражался до последнего, и в конце концов его взяли в плен. После долгих истязаний они отрезали ему голову, и сделано это было священником по имени Айрапет села Тирабат.

- Жители села Умудлу Агдаринского района подверглись жестокому уничтожению. 28 декабря 1905 года более 500 человек решили переселиться в соседние села. По дороге встретился старейшина соседнего армянского села – Абрам, обманом заманивший их в свое село Хейвалы. Ночью вооруженные отряды армян, окружив их со всех сторон перебили почти все население. Спастись бегством смогли только 30 человек. Армяне отрезали всем мужчинам головы, часть женщин оставили, а остальных убили, разрезая кинжалом животы беременных женщин. На глазах у одной матери отрезали головы 4 ее детям.
- В селе Саггарсу Ордубада армяне, разрубив на куски трупы 62 женщин и одного ребенка, собрали их в одну кучу. Молла Гасана Эфенди разрубили на куски. На месте убийства Гасана Эфенди был найден кусок паласа. Когда подняли палас, увидели отрезанные головы 15 младенцев, перемешанные с телами.
- В восточной части Шушинской башни в местности, впоследствии называемой Багырган находилась высокая скала. Там расположился отряд армянина по имени Аван. Он приказал своим людям, что где бы они

ни увидели мусульманина, то приводили бы к нему. Захваченного мусульманина раздевали, на затылке сдирали кусок кожи после чего нагнув ветку дерева прикрепляли ее к той части на шее, где содрана кожа и отпускали ветку. Ветка, со скоростью поднимаясь вверх, живьем сдирает с человека кожу. Страшные вопли возносились к небу. Поэтому народ назвал эту гору Багырган (Вопящая).

- В 1925 году немец по фамилии Кулнер, ставший свидетелем мартовских событий 1918 года, писал: армяне врываются в мусульманские кварталы, убивая любого встречного, рубя мечом, прокалывая копьем, поджигая дома, и бросая детей в горящие дома, смотрели как дети живьем горят. Трех- четырех дневных младенцев вдевали на наконечники копий. Спустя несколько дней после кровавой резни из одной ямы были найдены 82 трупа с отрезанными ушами, носами и вспоротыми животами.
- В селе Тат Зангезурского района, армяне по совету своих врачей отрубали живьем головы у выглядевших здоровыми мужчин и женщин и собирали их кровь в специальные сосуды. В том же селе 70 детей проткнули копьями и расставили вдоль дороги. В том же селе молодого человека по имени Ибрагим бросили на съедение собакам связав ему руки, собаки растерзали его.
- Армяне взяли в плен двух братьев по имени Гасан и Гасанали из села Фарачан Зангезурского района. На ноги Гасану прибили подкову, подогретыми копьями прокололи ему глаза, после чего они отрубили ему ноги и руки топором. А тело Гасанали живьем разрезали на куски и бросали на землю.

Со слов женщин-азербайджанок вернувшихся из плена армян:

- Стали приставать к моей четырехлетней дочке. Затем, нас, женщин отвели на территорию расположения армии армян. Нас раздели догола, всех изнасиловали, затем стали таскать по земле.
- Со слов 20-летней девушки: нас держали в хлеву в деревне Пирджамал. На глазах у отца и матери, я, моя 15-летняя средняя сестра и 9-летняя младшая сестра были неоднократно изнасилованы, зажженные папиросы тушились о наши тела. Пожилые, молодые став в очередь насиловали нас сестер, таскали по земле, схватив за волосы.
- Меня привели в отделение милиции в Аскеране, где избивая, меня неоднократно насиловали на глазах у моих детей.
- Мне сделали инъекцию, я была не в себе, меня насиловали по очереди, а затем заставили вступить в связь с собакой.
- На наших глазах там насиловали наших 13-14 летних девочек. Я до сих пор не могу забыть их голоса.
- У пленных женщин отнимали их младенцев и на наших глазах, подбросив их вверх, протыкали штыком автомата.
- В детском саду в Ханкенди насиловали 12-13 летних девочек. Мать одной из девочек повесилась, не выдержав этого ужаса.
- Девушку, раздев догола, заставили танцевать, затем изнасиловали. На следующий день девушка покончила собой, воткнув вилы себе в живот.
- Меня держали в подвале отделения милиции в Аскеране, вместе с более чем 200 детьми, пожилыми людьми и женщинами. Нас всех избивали прикладами

автоматов, пинками и кулаками. Ударяя головы девушек и молодых женщин об стену, утаскивали их без сознания.

- В одной из палат лежала 4-5 летняя девчушка, в ее глазах я увидел все ужасы и боль войны. Ее изнасиловали...
- В казарме, в Ханкенди 8 девушек, включая меня, изнасиловали став в очередь, затем нас голых избili дубинками. Затем нас отвели в отделение милиции в Аскеране и, снова избив, стали насиловать.
- «Я все еще не могу прийти в себя от этого ужаса. После этого жизнь кажется мне настолько омерзительной, что не хочу жить!» говорит девушка со следами царапин и ударов на красивом лице. Самым страшным было выражение в ее глазах, которое невозможно было выдержать...

Малолетние жертвы геноцида в Ходжалы:

- Оруджова Хатира Али гызы (8 лет), пульей разбиты плечо, грудная клетка, легкие и ребра. Чудом девочка осталась жива.
- Абдуллаева Вюсалья Илхам гызы (4 года), отрезаны пальцы обеих ног в результате обморожения в лесу.
- Абышова Чинара Назим гызы (10 лет), захвачена в плен, судьба неизвестна.
- Агаев Вюсал Саттар оглу (10 лет), погиб от пулевого ранения в лесу Кетик, тело не удалось вынести из леса.
- Агайарова Севиндж Иса гызы (7 лет), осталась в лесу Дехраз вместе с 11 летним братом Наби и 6 летним братом Романом, ничего об их судьбе неизвестно.
- Джафаров Самир Таджир оглы (5 лет), был взят в плен со стороны армян, ничего неизвестно о судьбе ребенка.
- Чобанова Незакет Тапдыг гызы (8 лет), была убита вблизи Гара гая.
- Алекперов Сехавет Тевеккюль оглы (9 лет), погиб от пулевого ранения.
- Алиев Ельгиз Фирдовси оглы (8 лет) пропал без вести вместе с 10-летним братом Эльчином.
- Алиев Эльшан Абил оглы (5 лет), был убит осколком ракеты «Алазань».
- Алиева Егана Магеррам гызы (полтора года), была убита вражеской пульей.
- Алиева Егана Тевеккюль гызы (6 лет), была убита армянами в окрестностях Гара гая.
- Азимов Натиг Аббасгулу оглы (6 лет), был убит вблизи села Нахчываник.
- Гасанов Эльгюн Назим оглы (4 года), был убит вблизи села Нахчываник.

- Гасанова Айгюн Назим гызы (полтора года), убита вблизи села Нахчываник.
- Гусейнова Марал Камиль гызы (6 лет), была убита на дороге в село Нахчываник.
- Халилова Лала Тахир гызы (4 года), была убита при выходе из Ходжалы.
- Гасымова Расмийе Ага гызы (11 лет), пропала без вести во время трагедии в Ходжалы, судьба неизвестна.
- Гамбарова Эмира Сафар гызы (7 лет), была убита в Ходжалы.
- Гулиев Самир Талех оглы (2 года), армянский офицер разбил голову ребенка прикладом ружья и убил.
- Гулиева Нурана Гарйагды гызы (13 лет), пропала без вести, ничего не известно о ее судьбе.
- Гулиева Равана Гарйагды гызы (16 лет), пропала без вести, ничего не известно о ее судьбе.
- Гулиев Шюкюр Гарйагды оглу (7 лет), пропал без вести, ничего не известно о его судьбе .
- Гулиева Севиндж Акбер гызы (8 лет), убита.
- Мехдиева Айсель Мурад гызы (5 лет), была убита по дороге в Нахчываник.
- Мехдиева Гюльмира Мурад гызы (2 года), была убита по дороге в Нахчываник.
- Мурадова Айшен Зохраб гызы (год), убита осколком ракеты брошенной армянами в преддверии Ходжалинской трагедии.
- Набиева Марал Камиль гызы (8 лет), была убита в окрестностях Ходжалы.
- Оруджова Хейале Тельман гызы (6 лет), была убита около села Нахчываник.
- Оруджова Натаван Наби гызы (2 года), убита.
- Сафиев Сарван Эльхан оглы (год), замерз до смерти в лесу в окрестностях села Нахчываник.

- Шюкюрова Антига Вагиф гызы (год), была убита в окрестностях Ходжалы.
- Велиев Агасиф Закир оглы (6 лет), был убит в окрестностях села Нахчываник.
- Юсифова Натаван Панах гызы (5 лет), была убита в Ходжалы.
- Зейналова Айнура Тофиг гызы (6 лет), был убит в лесу.

Офицеры и прапорщики 366-го полка осуществившие геноцид в Ходжалы:

- Зарвигаров Юрий Юрьевич. Командир полка, полковник.
- Читчиян Валерий Исакович. Заместитель начальника штаба первого батальона полка, майор
- Агрян Вачаган Григорьевич. Начальник разведки полка, майор.
- Оханян Сейран Мушегович. Командир 2-го батальона полка, майор.
- Арутюнов Александр Александрович. Командир первого батальона полка, майор.
- Акопян Нерсес Грантович. Командир роты, старший лейтенант.
- Арутюнов Владислав Владимирович. Командир роты, капитан.
- Бейлерян Армен Володиевич. Техник, прапорщик.
- Айрапетян Вачик Гургенович. Старшина.
- Мирзоян Вачик Грантович. Старшина.
- Шиханян Андрей Артушевич. Заместитель командира батальона.
- Хачатурян. Старшина.
- Захарян. Командир зенитного взвода, прапорщик.

- Богдасарян Валерий. Старшина.
- Кисебян Григорий Акапович. Командир взвода, прапорщик.
- Петросян Ашот, Начальник спец. части, прапорщик.
- Набоких Евгений. Командир 3-го батальона (жена была армянкой).
- Лиходей Игорь Иванович. Командир артиллерийского отделения.
- Кузнецов Андрей. Командир роты химической защиты.
- Гармаш Виктор. Командир танковой роты, главный лейтенант. И другие.

Материалы следствия указывают, что армянскими боевиками, атаковавшими села Керкиджахан и Малыбейли руководил командир 2-го батальона Сейран Оханян. Нападением же на Ходжалы руководили командир 3-го батальона Евгений Набоких и командир 2-го батальона Сейран Оханян.

Послесловие

Вы сами во всем убедились. Факты говорят сами за себя, раскрывают истину о Карабахе, раскрывают истинную сущность армян. Мы не ставим целью вызвать жалость к себе из-за создавшейся ситуации, из-за жестокостей совершенных против нас. Мы не нуждаемся в жалости и сострадании нашему горю. Мы нация, которая в состоянии сама нести свое горе и преодолев боль, превратить горе в радость и в конце-концов в победу.

Плакать и ныть перед другими это свойства присущие армянам. Они уже несколько сот лет проводят свою жизнь в плаче, прося о помощи и в итоге вымаливая деньги. Они желают, чтобы кто-то пожалел их, сострадал им и не оставил пустыми их протянутые руки. Мы говорим об этом не для того, чтобы оскорбить армян, это реальность. Мы не хотели бы, чтобы какое-либо племя, созданное Богом, находилось в таком состоянии, они сами себя поставили в такое положение. Думающие представители армян должны стараться вывести свое племя из этого образа и постараться поменять свой имидж.

Еще раз возвращаемся к началу своей мысли, мы не нуждаемся в чьей-либо жалости. Мы говорим об этом с той целью, чтобы мировая общественность узнала истину. После того, как мировая общественность узнает всю правду, мы будем знать, что делать дальше. Мир должен знать истину с той целью, что если завтра мы приступим к активным действиям против агрессии армян и освободим наши земли от оккупации, мировая общественность не осуждала нас, поверив их слезам и лжи. Пусть ложь будет наказана, а истина и справедливость торжествуют победу!

M Ü N D Ə R İ C A T
C O N T E N T S
C O Д E P Ж A H H И E

Qarabağ: Yaddaş
Kitabı.....4

Garabagh: Memory
Book.....25

Карабах: Книга
Памяти.....47

QARABAĞ AZADLIQ TƏŞKİLATI

ORGANIZATION OF LIBERATION OF GARABAGH

ОРГАНИЗАЦИЯ ОСВОБОЖДЕНИЯ КАРАБАХА

Qarabağ: Yaddaş Kitabı

Garabagh: Memory Book

Карабах: Книга Памяти

Naşir: Namiq Həbibov

Publisher: Namig Habibov

Издатель: Намиг Габиров

Texniki redaktor: Rövşən

Technical editor: Rovshan

Технический редактор: Ровшан

Dizayn: İradə Əhmədova, Seyhun Əliyev.

Design by: İrada Akhmedova, Seyhun Aliyev

Дизайн: Ирада Ахмедова, Джейхун Алиев

Çapa verilmişdir: 06.07.2015

Çapa imzalanmışdır: 20.07.2015

Tiraj-1000; 3,2 çap vərəqi.

Sifariş №223

Biznesmen “Namiq Həbibov” mətbəəsində çap olunmuşdur.

Signed for design: 06.07.2015

Signed for print: 06.07.2015

Number of copies: 1000; Conventional printed paper 3,2

Order №223

Publishing House of businessman Namig Habibov

Сдано в набор: 06.07.2015

Подписано в печать: 20.07.2015

**Количество экземпляров: 1000; Условный печатный лист:
3,2**

Заказ №223

Частное издательство предпринимателя Намига Габибова

Pulsuz paylanır

Free distribution

Распространяется бесплатно